

Camelia Ardelean

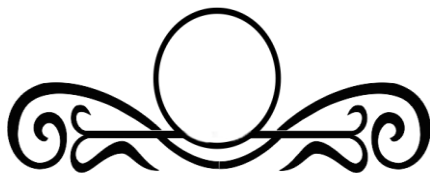
În
oglinda sufletului
meu

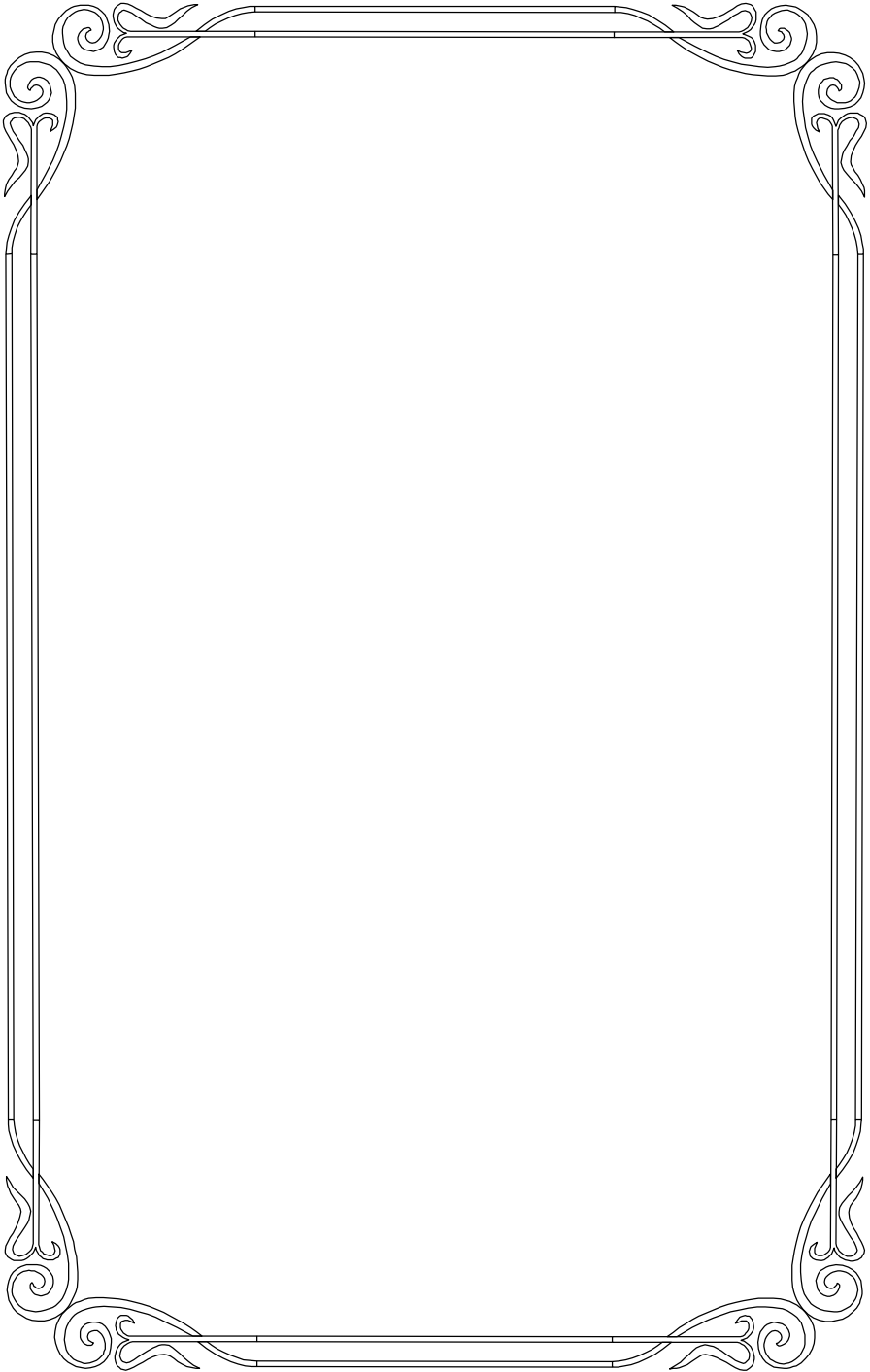

EDITURA INSPIRESCU

Camelia Ardelean

ÎN
OGLINDA SUFLETULUI
MEU

Camelia Ardelean

ÎN
OGLINDA SUFLETULUI
MEU

Colecția POETII SECOLULUI XXI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, CAMELIA

În oglinda sufletului meu / Camelia Ardelean

Satu Mare: Editura Inspirescu, 2015

ISBN: 978-606-8652-33-7

821.135.1-1

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

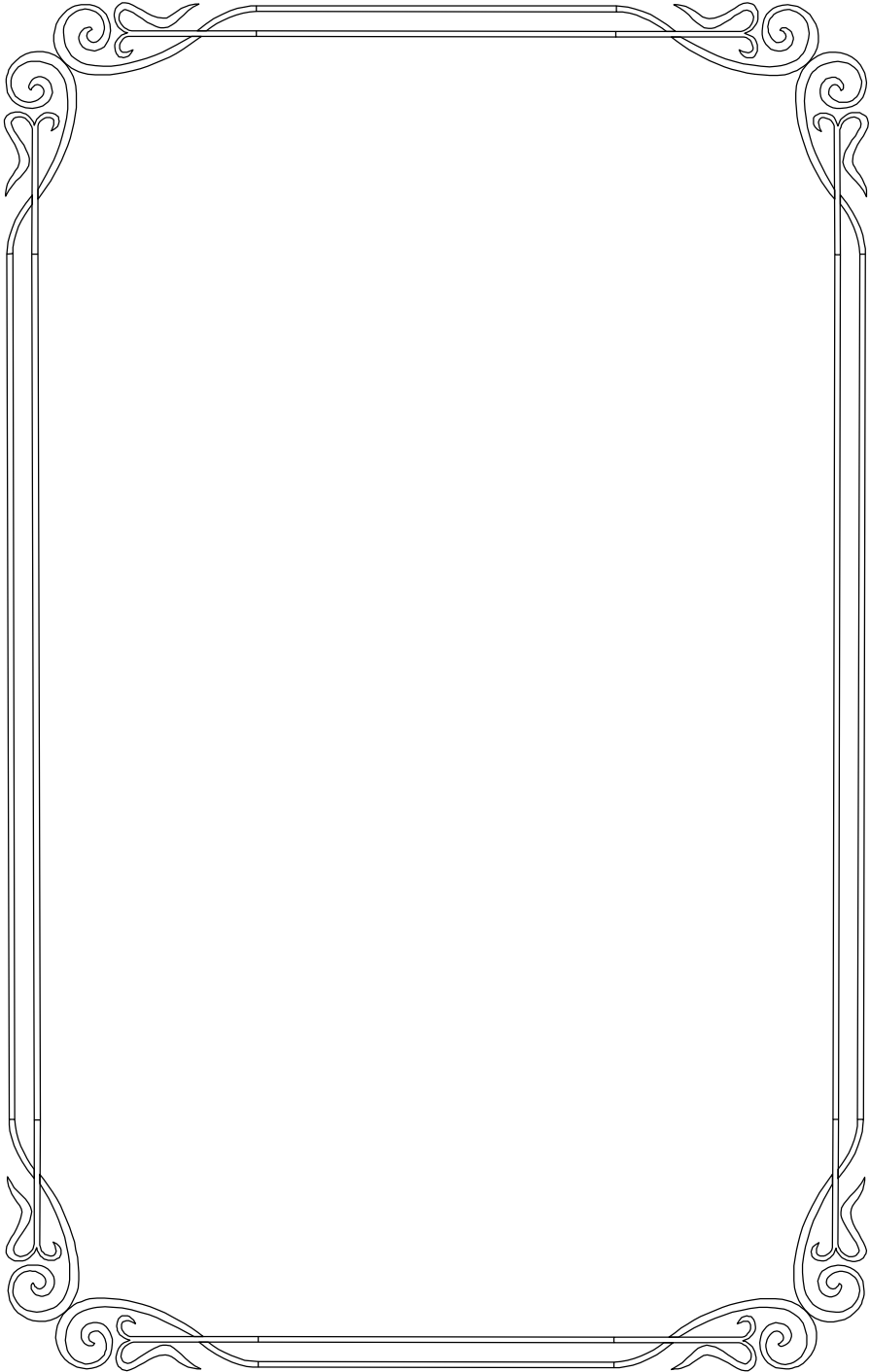
Tehnoredactare: Camelia Ardelean,
Tiberiu Fischer

Corectură: Camelia Ardelean
Imagine copertă: Tiberiu Fischer

Coordonare și îngrijire colecție:
Liliana & George Terziu

Dedicație:
Iubitei mele mame

„În oglinda sufletului” sau destinul ca asumare

Motto: „*Cel ce se agită în om este Spiritul.*”

*„Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranța nouă tinde spre ocult...”*

Astfel, sub bacoviene auspicii elegiace, aș spune naturaliste („plouă, plouă, plouă!”), oricât de ciudat sună melancolia aprilină a unui suflet hipersensibil, acut sentimental-afectiv, de adolescentă, nu întâmplător intimist-deplin-sincer-mărturisitor, dedicată, prin noua ei apariție, mamei, se deschide cartea *Cameliei Ardelean*, care îmi cere câteva referințe să o „relegitimeze” critic.

Motivul generic al oglinirii este cel labirintic: Spiritul (duhul) reflectat în oglinzile sufletului - în acest caz, ipostazele reflectate ca texte-poeme subiective, clare ori contrapunctice.

Am prefațat sau postfațat nenumărate cărți, românești sau străine, mai ales ale noii generații, cu intenție deloc sentențioasă, ci mai degrabă a confesorului necesar. *Camelia* trăiește în cetatea Devei și visează trezitor, revelatoriu, în „oglinzile” științei inexacte, care sunt poemele ei.

Din această stare, mai degrabă labișiană („Scrisoare mamei” ș.a.), a primelor iubiri - în fond una singură, prima! - Camelia Ardelean se limpezește prin scrisul ei melodic, remarcabil, al talentului autentic, și nu manierist. Emoția primează, este „motorul” suav, gingaș, înrourat, înduioșător, al gesticulației lirice.

„*Speranța tinde spre ocult*”, știe poeta, ceea ce este o cheie a artei poetice în actuala-i căutare. Nu depresivitatea de subspecie „emo” (care, din nefericire, face ravagii prin seismele, atât religioase, dogmatice, cât și politic-populiste), dar nici devianța de risc alienant, spre neo-ocultismul „new age” etc., pe care le confruntă noua-nouă generație! Volumul este excelent „obiect didactic” în sens pozitiv, și nu de experiment al psiho-patologiei sociale.

Tonul este al altruismului întristat, și nu al indignării caricaturale, nici al didacticismului zig-zag-at, cum ar spune Laurențiu Ulici. Scrierea, pentru ea, este solilocvială, dar și oferită colocvial, pe teme care sunt și „dilematice”, dar și precipitat actuale.

Stilistic, timbrul este uneori rezonant poeziei clasice, unul de dolorism, ardelenesc, cum frumos îi este și numele.

„Îndurerarea” de a fi este existențialism curat, nota bene, semn al maturității morale, cultivate din părinți-școală, mai puțin din societatea în criză identitară, dar și experiența

unei perioade în diaspora. Poeta conștientizează ceea ce enunță în egal reușite poeme, ideatic și armonic. Limbajul este colorat, plasticizant, transfigurativ, nota bene:

„Azi, îmbrăcați în zdrențele durerii,/ Nu suntem nici la modă, nici vetuști,/ Închiși în reprobabile, noi cuști,/ La granița mâhnirii sau căderii.” Admirabil enunț! Muzicalitatea este una înăscută și cultivată de tandrețea familiei, moralitatea superb asimilată și retransmisă în cheie sociologică, deoarece:

„Obișnuți cu-aceleași rezultate:/ La școala vieții veșnic repetenți,/ Ne ploconim pentru un pumn de cenți,/ Zidim bordeie, dar visăm palate.”

Impactul, acum precipitat, al ciocnirii cu alte civilizații și culturi, este, pentru Camelia, șocant, însă nedescurajant, ci cu efecte catarsice. Masificarea de ieri a indus societății năravuri - reflex condiționat, subcultural, ca „supraviețuire” unor generații întregi. Timiditatea „smereniei”, supușeniei, „un pumn de cenți” recte „blid de linte” pentru iluzia mai binelui, ploconirea (mituirea), bordelismul, prostul gust etc. - toate ca surogate ale răsplatei unui „rest de zâmbet” ipocrit, ca troc:

*„Ne fâstăcim pentru un rest de zâmbet.
Cu bucurie ni l-am da la schimb,
De s-ar putea, pe-al îngerilor nimb,
Doar să scăpăm de-al negurilor plânsset.”*

Îmi (ne) ajungea fie și doar acest poem-cheie eșantion, spre a întrevedea, fără orbul găinii, dar nici al... cocoșilor (apocaliptici, cum îi auzea Blaga), ceea ce alții nu văd: deriva socială, consumismul, banalizarea răului, circul otrăvitor, psihedelist, neo-dadaist (de la alogeni), dar aciuat și la noi, mai nou externat - prin diaspore în eterne dispute - vezi H.R. Patapievici, Mircea Cărtărescu, Ioana Băețică, Vakulovski și cohortele de surescitați, demagogi, mistagogi, neo-mensh-ii pseudo-elitiști, sociopații activiști nostalgici, agoniști, autici disimulați, pornolorici, troglodiți, ipocriți, horroriști ș.c.l. Tonul confesiv i-a prins bine, nefiind mușcat de interferențele cu droaia de „directori de conștiințe”, cum erau numiți în regimul trecut sfertodocții „șefi de cenacluri”, activiștii culturali etc.

Camelia este Erato, dar și Narcis, însă nu orfelină, nu frustrată; o feministă-senzuală-maternalistă, cum ar defini-o Mihaela Miroiu. Are și nerv moralist autentic, admirabil, are Talent-talant și superbia inocenței nepierdute, garanții sigure ale împlinirii, inclusiv literare.

Cartea este un recital cuceritor al autodefinirii ars-poesis. Stările sufletești se decantează, devenind inclusiv oximoronice, ironice, sarcastice, diatribice, pamfletice, nota bene! *Nu minima moralia, ci proxima moralia!*

Causticitatea, sarcasmul polemic, fac bine separatorului Conștiinței. Unele poeme sunt

substitute ale unor tipologii atipice, poeta fiind corect impregnată de livrescul lecturilor. Poemul devine atunci „pielea personajului”, ca la Mircea Dinescu din tinerețe: clovnul, saltimbancul etc. Decât arta falsă, mai bine meseria cinstită, știința-artă a Șahului „ocult”:

„Mă-ntorc tăcut la simpla meserie/ De saltimbanc al șahului ocult./ Prefer ca nechezatul să-mi ascult,/ Decât să zburd prin lătrături o mie!”

Evident, este o autoironie ipostazică, o rețetă „imunitară”, hamletiană.

Așadar... motivul Oglinzii - sau sălii cu oglinzi-labirint, itinerant, aparent al sortii, nu este cel fatalist, nici aleatoriu, dar nici habotnic ori fariseic, cum „funcționează” din istorie. Cu grija de a nu-i sacrifica spațiul tipografiat și din rara, tot mai rara apetență de a da sfaturi „bătrânești”, îi comunic bucuria de a o fi „redescoperit” în actuala etapă.

Timpu va proba valoarea *substanțială* a acestei poetese. Discursul este implicit al cunoașterii și socrateice auto-cunoașteri.

În carte sunt vii semnele acelu cosmic VERB la Gerunziu al Fiindului, Ființei, care reactivează, din generații, Energetismul subcuantic al Omului-Om, cum îl numesc, Poetomul. Acesta vine vertical, rămuos, transcedental, de la Mama-Natură, prin Mama cea născătoare.

Cred, asemenea celor Vechi, că numele de

floare al autoarei conține magic și dornic de lumină, după ploaia melancoliei, destinul unei, în fond, iubiri. EA, cum spune poeta, este cea care INSUFLĂ (însuflețește) ceea ce numim Viață, prin triada (treimea) antică: pathos, ephos, ethos.

„Statui de visători, sculptate-n lut,/ Iubirea ne insuflă zilnic viață,/ Pe-o pistă scufundată-n absolut –/ O destinație ascunsă-n ceață.”

„Destinația” este destinul, „ascuns în ceață”, da, însă poate sieși ocrotitor. Dar iubirea, dragostea, amorul, dintotdeauna ne (re)umple de candori. Candoarea este inocența paradiziacă și cuvintele poeziei, zăbranicul nirvanic, așternutul inefabil al Hermeneiei. La Camelia Ardelean, acestea sunt instincte primordiale și insuflă perenitate esențială, mai ales prin patetismul rostirii deloc artificioase. Rar am văzut, în ultimii ani, un mai fin simț filologic al limbii materne-paterne! Opțională, transpare explicit, retoric, constanta bunului simț:

„Marionete triste, fără sfori,/ Ne-nghesuim pe scena în ruină./ Doar dragostea ne umple de candori,/ Când nu e înecată în rășină.”

Însă și chihlimbarul este, metaforic, benefic, fie și prin proprietatea de a reține în el tipare, nervuri, grafeme, memoria misterioasă a... Luminii. **Adaggio**: am insistat eu însumi metaforic, „contaminat” de vigoarea și ingenuitatea, splendide, ale autoarei. Sunt

convins că și cititorii o vor iubi, în fond arta poeziei este a seducției, și nu a luării în stăpânire. Luminos sau nocturn. Reverențios în reveria-revelația valorii Ei, eu mă bucur să o cunosc! **Postludiul aparține poetei, superb elogiu artei Poeziei:**

*Ești cea mai dulce alinare,
Cu tine-adorm și mă trezesc,
Fără subtila ta savoare,
Nici îngerii nu-mi mai zâmbesc!*

*Am scris poeme pe o rază
Și-am plâns pe versuri de rondel,
Destinului m-am dat în pază,
Rememorând câte-un pastel.*

*În tine mi-am găsit refugiul,
Mă-nalți când, lent, mă prăbușesc,
Sau mă salvezi din naufragiul
În valuri aspre, ce-mi lovesc*

*Însinguratele crâmpeie
Din sufletul de împrumut,
Abandonat azi pe-o alee
A vidului necunoscut.*

*M-alinți, mă cerți... Mă redescopăr,
Urmându-ți pașii, zi de zi.
Cu vălul muzei mă acopăr,
Pierzându-mă în reverii.*

*Și-n ceasul care o să vie,
Tu-mi vei fi leagăn, cer sau scut,
Lumină blândă – poezie,
Ești zborul meu spre absolut!*
(Refugiu)

Eugen Evu
28 martie 2015

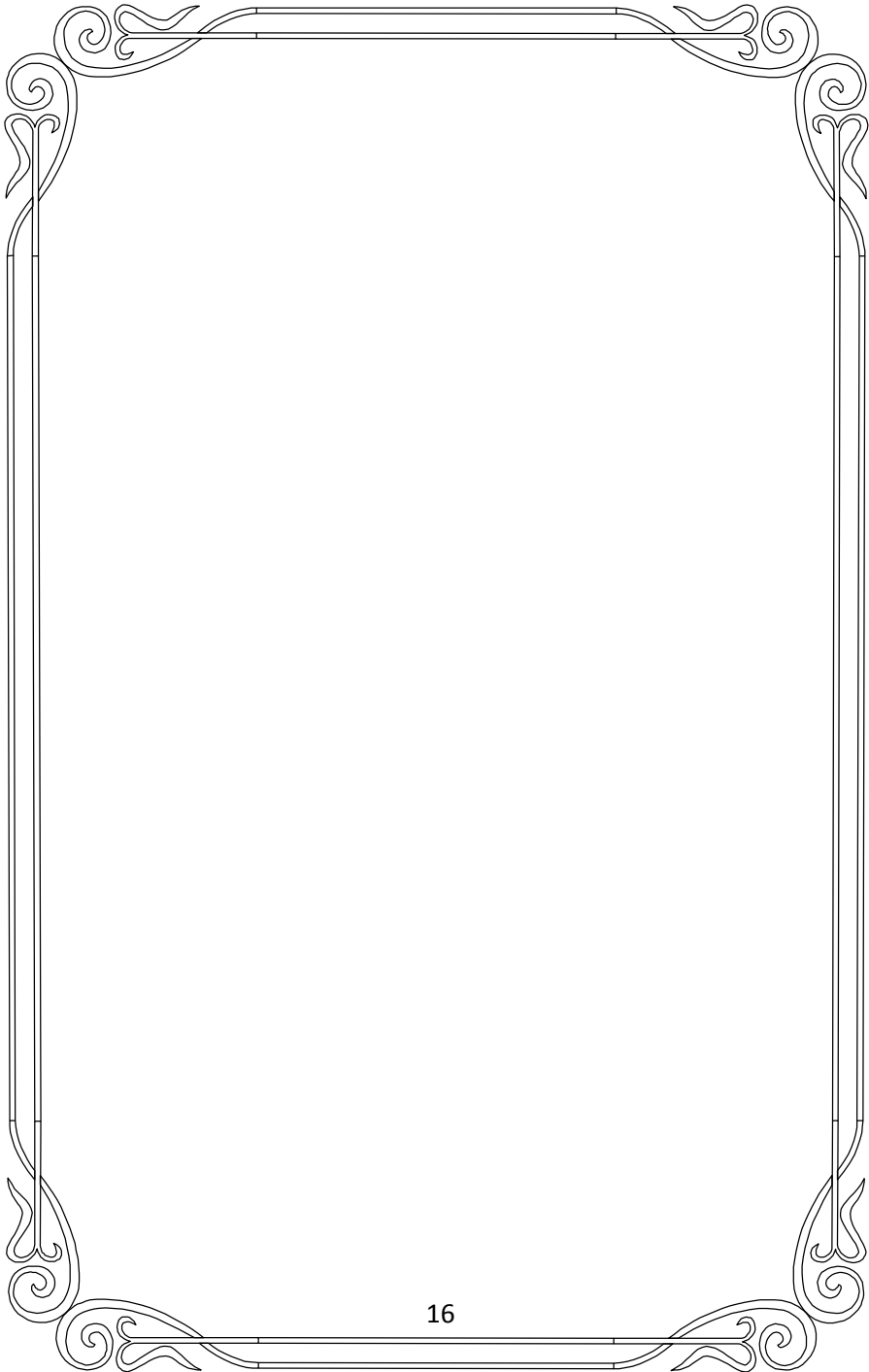

I

REFLECȚII

Oglinda sorții

Plouă peste lume cu adânci suspine,
Iar speranța nouă tinde spre ocult,
Așteptăm o rază care să ne-aline,
Retrezind zglobie-al fericirii cult.

Îngerii de ceară nu ne mai ascultă,
Rugăciuni febrile tremură în van,
Copleșiți de reguli și mâhnire multă,
Aruncăm credința peste paravan.

Suflete de gheață, ca-ntr-o bibliotecă,
Zeci de pagini goale lin își răsfoiesc,
Ofilita soartă-și plimbă pe potecă,
Avansând rănită, zâmbetul grotesc.

În oglinda vie ne privim cu teamă,
Îngroziți de-abisul ce-l putem vedea,
Respirând cuminte, ne-ndreptăm spre vamă,
Croșetăm fantasme după o perdea.

Stăm zidiți în ocne de singurătate,
Îmbrăcați în straie de circari banali,
Deghizarea-n iarnă n-am pus-o deoparte,
Ne-am rămas, în viață, cei mai mari rivali.

Zdrențele durerii

Azi, îmbrăcați în zdrențele durerii,
Nu suntem nici la modă, nici vetuști,
Închiși în reprobabile, noi cuști,
La granița mâhnirii sau căderii.

Obişnuiți cu-aceleași rezultate:
La școala vieții veșnic repetenți,
Ne ploconim pentru un pumn de cenți,
Zidim bordeie, dar visăm palate.

Ne fâstâcim pentru un rest de zâmbet.
Cu bucurie ni l-am da la schimb,
De s-ar putea, pe-al îngerilor nimb,
Doar să scăpăm de-al negurilor plânset.

Și speriați de viciul îndoielii,
Ne-nghesuim, pasibili delicvenți,
Pe-un raft subtil, croit pentru clienți
Sătui de exercițiul temenelii.

Statui de visători...

Statui de visători, sculptate-n lut,
Iubirea ne insuflă zilnic viață,
Pe-o pistă scufundată-n absolut –
O destinație ascunsă-n ceață.

Marionete triste, fără sfori,
Ne-nghesuim pe scena în ruină,
Doar dragostea ne umple de candori,
Când nu e înecată în rășină.

La poarta nemuririi facem sluj,
Dar timpul ne-a postat pe coji de nucă;
Lucrăm în Timișoara, stăm în Cluj,
Sfidând și soarta noastră hăbăucă.

Ne spunem cât de bine mai trăim:
Avem vacanțe,-avem și libertate,
Însă cu toate-acestea ne simțim
Un șir de morți, într-o maternitate.

Statui de visători..., ce minunat!
E-o artă, azi, să te menții pe gheață;
În ringul existenței, demodat,
Ne toarcem firul sumbru, de paiăță...

Pe portativ

Din cenușă-au înflorit speranțe;
Le-am udat cu stropii de argint,
Izvorâți din clipe ce nu mint,
În iubirea fără de restanțe.

M-am retras cu timpul la șuetă,
Încetând comerțul prohibit
Cu iluzii-aflăte-n deficit,
În plăpânda sorții piruetă.

Azi mai țin în palme nori de vise,
Dar remarc, pe-al vieții portativ,
Câte-o notă sună incisiv,
E-un concert cu ușile închise!

Culoarea amăgirii

Te joci cu mine, viață, dar nu-s marionetă,
Culoarea amăgirii m-a-mbrățișat de mult,
Te-amuzi întortocheată, cu glas de șansonetă,
Sfidând nevolnicia din trunchiu-mi de adult.

Îmi cresc din creștet ramuri de salcie pletoasă,
Mă strâng ca-ntr-o zvâcnire de ultim bun-rămas;
Pe mugurii nădejdiei mă-nalț, capricioasă,
La umbra fericirii dorind să fac popas.

O zodie de lacrimi se zbate încă-n mine,
E-o vagă amintire, cu iz de pom uscat;
Prin resturi reci de beznă, ciudate și meschine,
Să-mi întâlnesc ursita, naivă, am plecat.

Și am găsit un munte cu crestele pierdute
Prin norii de fantasme, tânjind spre răsărit,
Dar am lăsat în urmă idei preconcepute,
Urcând spre idealul de soartă tâlhărit.

Mi-e inima zdrobită de cruda amăgire,
Prilej de bucurie-i doar sufletul senin;
Cu vise răvășite în nopți de pribegire,
Era să-mi fiu, candidă, chiar propriul asasin!

Apocalipsă

Ne-a înghețat privirea spre-nainte
Sau ne e frică să privim `napoi;
Înconjurați de false jurăminte,
Pășim, damnați, pe drumul cu strigoi.

Ne plictisim, vremelnic, și de aer.
Exonerați de veștede poveri,
Perpetuăm cu-același pașnic vaier,
Un anotimp de groază și dureri.

Ne-ncătușează demonii din minte:
Mânia, ura, răutatea-n van.
Of, dacă-am ști, săpându-ne morminte,
Cum Scaraoschi râde pe divan!

Ne-am exila în pripă orișiunde,
Însă de noi nicicând nu vom scăpa!
Sub sarcofagul grijilor profunde,
O soartă crudă-n veci ne-o devora...

Meniu periculos

La pensiunea vieții, ce uimire!
Primim meniul zilei amândoi:
Un sâmbure bolnav de amăgire,
Mustind a stropi de smoală și noroi.

Drept garnitură-i un pilaf din zloată,
Să-nghete tot pustiul dintre noi,
Mormane de ciulini pentru salată,
Iar ca desert, un shake din aspre ploii.

Mă uit la alți meseni și mă cutremur,
Degustă fără teamă-orice primesc;
Famelică, presimt acut că tremur,
La gândul că, mâncând, mă otrăvesc.

Mă biruie, parșivă, flămânzirea –
Pedeapsă aspră pentru doi hoinari.
Oricum nu am atinge nemurirea,
Gustând, în loc de ștevie, homari.

Așa că-ncep să iau lent din bucate,
Tu mă urmezi, sărman șablon fidel,
Și savurând arome-alambicate,
Ne-nchipuim un iz de ostropel.

Prea ghiftuiți de beznă și catranuri,
Ne ridicăm în grabă să plătim;
Pierzându-ne de tot pustii elanuri,
Putem, sătui de-acuma, să murim...

Gustul nefericirii

Am gustat nefericirea, ca pe mărul vinovat,
Otrăvit de vrăjitoarea deghizată, din palat,
Și-am simțit otrava-i dulce, ca pe-un elixir de
preț,
Care potolește setea unui ostenit drumeț.

Dar, pe loc, gustoasa fructă, prefăcută în amar,
S-a înfipt, precum harponul, drept în gândul meu
hoinar.

Am simțit, brusc, carapacea de constrângeri
peste tot
Și m-am pregătit în marea de iluzii să înot.

De-am putea, și la durere, să rămânem
abstinenți,
N-am mai fi, printre păcate,-aceeași veșnici
penitenți,
N-am mai căptuși tunelul inimii cu asprii spini,
Am păstra zâmbetul clipei, chiar valsând printre
rechini.

Stropii de singurătate nu s-ar scurge ca un fum
Prin arterele de jale, lăsând dâre moi de scrum,
Nu ne-ar agasa trecutul cu-ai lui dinți
de-aligator,
Am pluti, suave frunze, pe al sorții blând cover.

Anotimpul disperării

E-un anotimp pustiu al disperării,
Mă-nvăluie în gheață, subtil, perfide ploi,
Mor ramuri de speranțe strivite de șuvoi,
M-arunc, din nou, sub rugu-abandonării.

Mă dojenește soarta cu-al ei vifor,
Ce bântuie, sălbatic, în nuanțele de gri,
Dansând în ritualuri de vechi ceremonii,
Mă sfâșie, încet, cu colți de dihor.

Revăd după un zid stafia morții,
Prin umbre de-ntunerice, se-apropie încet,
Pășește grav, lugubră, cu stofă de cadet,
Oprindu-se, subit, în fața porții.

Pulsează universul pe secunde;
Încerc iar, cu privirea, să mă agăț de-o stea,
Crezând că văd lumina ce-n van mă aștepta,
Dar nu e decât beznă orișunde.

Mă simt de veșniciei încătușată.
Încerc să împletesc, arzând, pierdute clipe,
Din resturile lor, redute se-nfiripe,
Căci mai sunt încă vieții devotată!

Dacă tu nu erai...

Dacă tu nu erai, poezie,
Câtă rouă pe buze-aș fi strâns,
Câte nopți de coșmar aș fi plâns,
Chiar trăind, nu m-aș fi simțit vie!

Dacă-n vers nu-mi găseam împlinirea,
Pe-un peron de tăceri m-aș fi stins,
Niciun tren spre zenit n-aș fi prins,
N-atingeam, prin cuvânt, nemurirea!

Scufundată-n noiane de ceață,
Mă pierdeam printre nori, căutând
Galaxia de sori tremurând,
Rămâneam doar o tristă paiață.

Și atinsă de zbugiumul sorții,
N-aș avea un refugiu stabil,
Aș dansa un tango inutil,
Așteptând vălul tainic al morții.

Stropi de-ntuneric

Până mai ieri, cu zâmbetu-i amarnic,
O soartă tristă-n palme m-a ținut,
Eu i-am gustat, ca un fidel paharnic,
Fărâme de-ntuneric, ce-au durut.

Am aclamat profund nefericirea,
Știind că-i un spectacol degradat,
Și mi-am mutat în vise amăgirea
Din Raiul cu Infernul cununat.

Pe când credeam că voi avea scăpare,
De sub nămeții de tăciuni aprinși,
Brusc s-a ivit un uragan în zare,
Care-a dat viață bulgărilor stinși.

M-am perpelit pe jarul deznădejzii,
În așteptarea ploii din cuvânt,
Și-am implorat, pe umărul nădejzii,
O fericire-aflată în mormânt.

Ca un vulcan, în ultima-i suflare,
M-a-mbrățișat iubirea cu-al ei scut,
M-am vindecat, sub blânda sa chemare,
Iar stropii de-ntuneric s-au pierdut.

Anotimpul uitării

În anotimpul rece al uitării,
S-au strâns atâtea toamne-n mintea mea,
Că primăvara tristă adormea,
În brațele genunii disperării.

Am evadat din visuri de rutină,
Pierzându-mă pe coama unui gând,
Dar m-am trezit posacă, așteptând
Iluzia, ce iar avea să vină.

Și, tremurând sub norii rațiunii,
Mi-am împletit din raze vajnic scut,
Gândindu-mă la tot ce am pierdut
În zbaterea sălbatică-a furtunii.

La țărml durerii

Se luptă gânduri în ambuteiaj,
Înveșmântate-n straie lungi de doliu,
Și intră amintirile-n sevraj,
Alunecând sub palidul lințoliu.

O grindină se-abate-n ropot surd
Pe-acoperișul vechi, uitat de lume –
E-o temniță unde m-ascund, absurd,
Sperând să scap de-ale tristeții brume.

Am acostat la țărmluri de dureri,
Des aclamând și soare, și furtună;
Pe valurile-nalte până ieri,
Am așteptat, absentă, vremea bună.

Încorsetată-n reguli și-ndoieli,
Agonizez cu timpul cel ahotnic,
Rugându-mă-nfocat, cu fâstâceli,
Să nu devin un disperat habotnic.

Mi-e cerul temelie de granit,
Speranța idol trainic devenit-a;
Pierdută de norocul ilicit,
Plecat-am, azi, să-mi întâlnesc ursita...

Răsărit și apus

Mai vreau o noapte pe un colț de lună
Sau pe tărâmul unui aisberg,
Să zbor printre luceferi sau să merg
Spre-un soare ce nu vrea să mai apună!

Să hoinăresc prin Calea *cea* Lactee
Și să culeg în fugă câte-o stea,
Lăsând poverile din gând pe ea,
Ca să-mi continui scurta odisee.

Mai vreau o viață fără nopți de clipe,
Cu dimineți din scurte primăveri,
Ce-nmugureau plăpând până mai ieri,
Lăsând iubirea să se înfiripe!

Și un amurg mai vreau, fără suspine,
Cu fluturi de lumină împrejur,
Pe-un culoar fără final, obscur,
Spre Cel ce sufletul o să-mi aline!

Arca vieții

Plutesc pe arca vieții, pierdută și naivă,
Înconjurată-adeșea de haos și furtuni,
Și, așteptând sentința cândva definitivă,
Încerc să zbor spre aștri, să nu cad în genuni.

Mi-e existența plină de temeri lapidare,
Mă înfioară gândul că într-o zi plecăm,
Nu înspre munți de gheață sau calde estuare,
Ci într-o altă lume, la care nu visăm.

Nu știm ce ne așteaptă și ce luăm în arcă,
Adeșea puerile bagaje de doi bani
(Căci poate, dând la vâsle în a salvării barcă,
Recuperăm fuiorul pierdut al multor ani.).

Azi am ajuns, în grabă, la stop cu trista-mi viață,
Era culoarea verde... Oare ce-o fi-nsemnând?
De când are o arcă un semafor în față?
Să trec eu mai departe sau alții sunt la rând?

Tot navigând pe-oceanul de temeri și regrete,
Uităm de curcubeul zâmbindu-ne-ntre nori,
De stelele albastre, rotunde și cochete,
Ce ne-ncălzesc adesea iubirea cu fiori.

Călătoria noastră-n sens unic e doar una,
Să încercăm s-o ducem cu bine la sfârșit,
Luându-ne, în față cu soarele și luna,
Numai o bucățică din timpul infinit!

Buchet

Aș vrea să fiu un colț de lună,
Privind nostalgic spre pământ,
I-aș cere soarelui s-apună,
Semnând, cu cerul, legământ,

Sau poate-aș vrea să fiu lumină,
Țesută-n razele de foc,
S-alung din ceața cea haină,
Prin clipe-albastre să-mi fac loc!

Aș vrea să fiu un bob de rouă,
Petale gingașe s-alint,
Să mă-nsoțesc, atunci când plouă,
Cu stropii firavi de argint!

Dar mai presus de toate-acuma,
Aș vrea să fiu un om... și-atât,
Să risipesc îndată bruma
Unui destin gol și urât!

Dorințele inimii

Aș vrea să țin în brațe marea,
Să mă-nvelesc cu pescăruși,
Să mângâi cerul jucăuș,
La braț suav cu depărtarea!

Aș vrea să zbor printre cuvinte,
Tăcerea lacrimii s-ascult,
Să iau puțin și să dau mult,
S-ating lumina cea fierbinte!

Aș fi o ploaie violetă
Și-aș picura doar stropi de foc
Pe rămășițe de noroc,
Împrăștiate la ruletă.

M-aș întrupa în libelulă,
Iar din culori mi-aș face scut,
Să scap de omul prefăcut
Și de a gândului celulă!

M-aș cățăra pe-un ram de vise,
Cu muguri dulci de fantezii;
Refugiată-n poezii,
Aș trece granițe nescrise!

Dar mai presus de toate-aș face
Cu nostalgia legământ,
Cât mai exist pe-acest pământ,
Cuminte, să mă lase-n pace!

Cupa sortii

Zidiți în cochilia de fantasme,
Abrutizați de dogme sau plăceri,
Absenți la tot, refugiați în basme,
Ne rușinăm, trufași, de ce-am fost ieri.

Ne închinăm la-nvățături abstracte,
Dorind, cu zel, pe toți să-i epatăm.
Ființe de carton, nu suntem apte
Nici dragoste, nici ură s-arătăm.

Ne-nghesuim, tăcuți, pe-o rogojină
De-orgolii reci, ce-ndeamnă la eșec,
Voința noastră-i scut din plastilină,
Iar îndărătnicia-i lemn de tec.

În cupa sortii ne e izbăvirea,
Amară ca licoarea de pelin;
E-o luptă dârză a ne-nvinge firea,
Când clipa-i înecată de venin.

Aripi

Mai stau pe câte-un nor, din când în când,
Pe aripile vieții fluturând;
Surâd, într-un discurs chiar jovial,
Și clipei reci, scăldate-n trivial.

Mai uit de mine, printre picături,
Vânând himere sub dărâmături,
Miasme noi de rătăcirii târzii,
În noaptea gândurilor sidefii.

Mai trec pe drumul unde mă dezleg
De-un timp rebel, hapsânul sacrileg,
Ce-mi fură clipe de mărgăritar,
Ca un venetic autoritar.

Mai rabd tăceri menite să le strig
Sau veri fierbinți, în care tot mi-e frig,
Coșmaruri vii, de unde evadez,
Stinghere nopți, la care nu vibrez.

Și chiar de-aș fi un înger pe pământ,
Mi-ar trebui din cer consimțământ,
Să-mi pot deschide zborul spre zenit,
Să mă înalț, din hău, spre infinit.

Viață în furnicar

Trăim o viață într-un furnicar,
Bătând din aripi – palidă zvâcnire;
Valsăm, într-o profundă risipire,
Pe note seci, expuse-n galantar.

Atrași de un cocteil periculos,
Azi savurăm arome de-ntuneric,
Cu izul lor tomnatic și eteric,
Într-un destin avar, nescrupulos.

Încorsetați de veșnice poveri,
Ne-ncovoiem sub jugul neputinței,
Cedând, cu remușcări, făgăduinței
Că suntem, chiar în toate, efemeri.

Ultimul kamikaze

Mă-mbracă-un soare fără raze
Și o furtună fără nori,
Mă simt un ultim kamikaze,
Căzut, azi, pe un câmp de flori.

Mi-e cerul un dușman de moarte,
Iar marea, leagănul divin;
Aud, prin istovite șoapte,
Și râsul ei acvamarin.

De când iubirea mă amână,
Pierdută-ntr-un decor târziu,
Dansez, cu clipele de mână,
Sub un amurg cărămiziu.

Înmănunchez, și noapți, și vise –
Sublim tablou înfiorat,
Bătând la porți veșnic închise
De timpul deteriorat.

Aștept un semn din răsăritul
Ce până-acum mi-a fost vrăjmaș,
Să-mi scot din inimă cuțitul
Unui destin hain și laș.

Nu mi-e rușine...

Nu mi-e rușine să-mi arăt sorgintea,
Nu vreau să par, zadarnic, ce nu sunt!
Prin ziduri groase mă strecor ca-n unt,
Iubesc cu trupul, dar gândesc cu mintea.

Gătită-ades în straietele-amintirii,
Mă joc intens de-a propriul manechin;
Cămașa mea de negură sau chin
O-mbrac, nu rareori. E-n legea firii!

Contaminată de sinceritate,
Aș vrea să spun mereu doar ce gândesc,
Chiar adevărul trist, rânjind grotesc,
Fiindcă minciuna nu dă libertate!

Însă distrasă de cortina vie
Peste un teatru sobru, inutil,
Plutesc în rolul vechi și infantil,
Gândind: o fi real sau reverie?

Scenariu absurd

Azi mi-am tocit genunchii pe caldarâmul vieții,
Cu pletele-mi de gheață l-am mângâiat nervos
Și mi-am izbit durerea senilă de pereții
Aceluiași scenariu absurd, răutăcios.

Mi-am aplecat grav fruntea, sperând să mă audă,
Din zărilor cernite, un Dumnezeu prezent,
Dar m-a izbit tăcerea-I hipnotică și crudă
Și-am înțeles: destinul-mi Îi e indiferent.

Nu am acces la zâmbet, căci i-am uitat parola,
Mormane de tristețe mă strâng ca un lasou
Și chiar de sunt străină de foamea din Angola,
Flămând e al meu suflet în propriul său cavou.

Trăiesc pentru iubire, dar mă înec în ură,
Din cupa de catranuri ce mă absoarbe-obscur,
Sub vălurile nopții, m-arunc în aventură,
Pătrunsă de-ntunerice, n-am chef nici să înjur.

M-am învățat cu răul, tovarăș chiar îmi este,
Din clipele-i vasale, corolă și-a făcut;
Sub draperia sortii, renunț și la proteste,
De frica unui sigur și-amarnic upercut.

Concluzia-i frivolă: ce mâzgă mă apasă!
Pe umerii-mi de vată se-nghesuie poveri.
De mâine-mi curăț trupul de veșteda carcasă
A unei neputințe ce duce nicăieri!

Țărnul morții

Azi fericirea nu mă mai vrea,
Sunt o scânteie pe-o mică stea
Sau strop de rouă sub colț de cer,
Îmbrățișată-n aripi de ger.

Mă-ndrept spre-un spațiu nedefinit,
Păstrând, candidă, capul smerit;
Încovoiată de frig și ploi,
Mă cern prin sita cu vechi nevoi.

Din viață nu pot să evadez;
Pe țărnul morții să eșuez
Nu-s pregătită! M-agăț frivol
De clipa-ncinsă în vitriol.

Nu-i mai văd umbra de piază-rea,
M-avânt în marea de tinichea
Și lupt cu valuri reci de grafit,
În cursa aspră către sfârșit...

Sub reflectoare...

Sub reflectoare, viața-i mai bogată
În păcăleli scăldate-n veșnicii;
Încercuiți de fade ineptii,
Ne învârtim amarnic sub o roată,

Cu-n aer grav de sfântă plictiseală,
Striviți de noi păcate și beții,
Imuni la ghinion sau profeții
Și istoviți de-așa chiverniseală.

Zarafii timpului oferă clipe
De fantezii gătite-n mucava,
Din ore seci, șezând pe o sofa
A viselor arzând să se-nfiripe.

Dar când luminile se sting deodată,
Realizăm ce singuri am rămas,
Nepregătiți de grabnicul popas
Și părăsiți, cu nul regret, de gloată.

Încep să cadă, unul câte unul,
Toți laurii cu greu colecționați,
Pe vremea când eram aproape frați,
În fală și prostie, cu păunul.

Nostalgie (I)

Aș vrea să-mi îmblânzesc nefericirea,
Pe veci să facă sluj în fața mea,
S-alung și smoala nopții cu privirea,
S-o sting în ochii mei de peruzea,

Și-apoi să-mi exilez singurătatea,
Să o trimit pe insule pustii,
S-ating, măcar c-un vis, celebritatea,
Să scriu, în loc de drame, parodii!

Căci de-aș putea să-mi las dezamăgirea
Departate, pe un țărm de mult uitat,
Nu m-aș mai sufoca sub înrobirea
Aceluiași scenariu demodat.

Și-aș mai dori să nu mai zac sub zidul
Constrângerilor fără de sfârșit,
Să nu-mi devină-ostil, brusc, insipidul
Destin, în al său iglu răvășit!

A-mbătrânit și timpul...

A-mbătrânit și timpul fără vârstă,
Se adâncesc și norii-n aspre ploii;
Spălați de vechi păcate și noroi,
Ne cernem stropi de cer într-o batistă.

Plecând cu sufletu-n cantonamente,
Ni-l mai izbim de zidul vieții-n doi,
Fâșii din el se-adună-n mușuroi,
Se-mpart și clipele pe sortimente.

Ne agățăm de lume ca de aer;
Împresurați de-atavice stihii
Și-nspăimântați de crude veșnicii,
Ne-nfășurăm pe trup al sorții caier.

De ne-ar lăsa destinul diabolic
Frânturi de vise scoase la mezat!
Cu șovăieli să le fi cumpărat,
Tot am fi vrut un răsărit bucolic.

A-mbătrânit și timpul, ce eroare!
Dar alergând spre Marele Final,
Pe un traseu obscur, original,
Ne cramponăm în propria lentoare...

Mi-a-nghetat și fericirea...

Mi-a-nghetat și fericirea, cu o lacrimă-n exil,
Împietrită de zăbava dintre martie și-april.
În corsetul amăgirii, mă silesc să nu transpir,
Pe sub masca de durere, învelită-n glas-papir.

Traversez singurătatea c-un surâs gimnazial,
Mă privește fără jenă, cu-al ei rânjet bestial.
Prin cortina de iluzii, înmuiată în maro,
Văd o rază de speranță cu reflexe indigo.

C-o petală violetă, primăvara n-a venit,
Când, sfioasă, ne arată chipul ei sulemenit!
Nu ajunge o steluță pe un cer înnegurat,
Să atragă blânda lună din al său vrăjit palat!

Azi încerc să ies din ceața unui gând rătăcitor,
Construindu-mi aripi frânte-n visul ademenitor.
Prăbușită pe salteaua aparentelor plăceri,
Cum aștept să vină *mâine*, când nu m-am
desprins de *ieri*?

Reflecții

Poetu-i valoros, mergând spre moarte.
Veți spune, poate: este un truism!
Nu vreau să cad în ieftin patetism,
Dar astăzi nu-i de-ajuns doar să ai carte,

Căci *partea*-n van se lasă așteptată,
O vezi doar dacă minți ori dacă furi,
Sau dacă, în muzeul de figuri
Din ceară, te alături la erată.

De câinii sunt plecați la vânătoare,
Caii nu mor, căci au avut noroc,
Dar când dulăii s-au întors în joc,
Nu-i mai salvează nicio ursitoare.

Mă urmărește-amarnic vechea temă:
„Profet în țara lui nimeni nu e”!
Mai bine-un absolvent de *abc*,
Decât făuritor de stratagemă!

Mă-ntorc tăcut la simpla meserie
De saltimbanc al șahului ocult;
Prefer ca nechezatul să-mi ascult,
Decât să zburd prin lătrături o mie!

De-aş atinge nemurirea...

De-aş atinge nemurirea, n-ar mai fi nimic de zis,
Desuetele secunde nu m-ar transforma-n
proscris
Al destinului haotic, ce mă poartă ne-ncetat
Spre zănatice himere, cu eşecul garantat.

M-aş plimba la braţ cu zeii pe sub norii de
plăceri,
Aş uita de suferinţa ce mă-nvinse până ieri,
Mi-aş ascunde fericirea-n raze calde din argint
Ori sub lespezile nopţii, între vise ce nu mint.

Prin crâmpie de dorinţe-aş înota ca un delfin,
M-aş retrage-n cochilia de iubire fără chin,
Iar minutele pierdute nu mi le-aş mai număra
Şi-n marea amăgirii nu aş naufragia.

De-aş atinge nemurirea, aş renaşte ca un prunc,
Tot noroiul din adâncuri aş putea să mi-l arunc,
M-aş adăposti în golul dintre cer şi infinit,
Renunţând să mai verific dacă dorm sau m-am
trezit...

Trenul vieții

Chiar de sunt vie, mor încet în mine,
Cu fiecare ton de vodevil,
Din amăgiri la metru sau la kil,
În trenul vieții, legănat pe șine.

Și amortită-n trista balansare,
Pe culoar mă mai strecor tiptil,
Din martie și până în april,
Pândind la colț o dulce alinare.

Imagini rare-mi strigă prin fereastră,
Chemându-mă, avide, să cobor.
Mă simt, subit, precum un infractor,
Ce-și fură propriile flori din glastră.

Mă ispitește soarele de-afară,
Sătulă sunt de negură și ploi,
Dar mult mai liberă mă zbat în roi,
Decât să bâzâi singură-ntr-o gară.

Prefer atunci anosta deplasare,
Chiar de mă simt strivită de tavan.
Un cer fără de stele-ar fi în van,
Căci n-aș discerne zorii de-nserare...

Letargie

Ne-a-mbătrânit și sufletul, și mintea,
Se descompune timpu-n nori de fum,
Sub lacrimi reci, ne mai uităm sorgința,
Trăim, seduși de șiruri moi de scrum.

Din resturi vii ne reclădim candoarea,
Restaurăm și clipe de-mprumut,
Dorim să resimțim măcar dogoarea
Din poala unui astru decăzut.

Ne plictisim, sătui de jurăminte;
Fără cuvinte, devenimamnați.
Ne-amanetăm, pragmatici, cele sfinte,
Sfârșind de propriul eu persecutați.

Iar când vibrăm sub dezmiardarea morții
Pe ceafa-ncovoiată de furtuni,
Realizăm, pierzând la lozul sortii,
Ce gheață-i risipită pe tăciuni.

Rol de poet

Atât de singuri și atât de triști,
Nu am mai fost de mult peastă lume!
În roluri de poeți avangardiști,
Primim în dar elogi doar postume.

Cuvintele ne sunt tot mai târzii,
Nici muza nu mai vrea să ne asculte,
Fugind, vânată de acei morți-vii,
Captivi în gheara dogmelor oculte.

Mirajul gloriei s-a risipit,
Speranțele ni se preschimbă-n cioburi,
Un alizeu de gânduri ne-a umbrit
Dorința de-mpărați pe net sau bloguri.

Trăim un timp nebun, e de-nțeles,
Cu versuri triste, de-un parfum noptatic,
Ne-mpiedicăm, nu rar, de vreun eres,
Păstrând, candizi, un aer nou, dar static.

Ni-e viața colivie de cleștar
Sau, uneori, o temniță adâncă,
Și-ntr-ale scrisului n-avem habar
De slovele ce ne așteaptă încă...

Doar azi...

Doar azi sunt indecent de fericită,
Din volbură renasc, dar iarăși mor;
Plăpândă floare pe un sterp ogor,
Am fost cândva petală împietrită.

Cedând cu abnegație pornirii
De-a savura un viitor incert,
Sătulă de norocul meu inert,
M-am aruncat sub pavăza iubirii,

Și făcând slalom printre jurăminte,
Aștept să mă prefac cândva în lut.
Gonind între ce-am vrut și ce-am avut,
Plutesc printre fantome sau morminte.

Refugiată-n zilnice parade,
Mă voi tocmi l-al amăgirii preț,
Concomitent client și precupeț
De ludice sau fără rost șarade.

Nu am cuvinte...

Nu am cuvinte astăzi să descriu
În amănunt, ce simte un mort-viu,
Câte zăpezi în suflet i s-au strâns,
Sau avalanșe de tăceri și plâns,

Câte arome de necunoscut,
Pe geana sorții i s-au așternut,
Ce reverii la Iad l-au condamnat
Și-n întuneric l-au abandonat,

Cum s-a dezis de-un conținut abstract,
Când cu destinul a semnat contract,
Și, pendulând cu rânjete de bufon,
S-a rătăcit, stupid, în abandon,

Iar într-o viață, jalnic i s-au scurs
Vetuste clipe, demne de recurs,
Febrile ore-n remușcări târzii,
Aleatoriile bucurii,

Cum l-a scaldat un vânt elegiac,
Cu izul sumbru ori demoniac...
Nu am cuvinte astăzi să-i descriu
Dezamăgirea-n versuri, dar subscriu.

În fața destinului

O iarnă grea e-n al meu suflet,
Un februarie rebegit,
Copac sălbatic, desfrunzit
De al zăpezilor răsuflet.

E greu nisipul din adâncuri,
Ce se-nfășoară, fir cu fir,
Pe ramul vieții, suvenir,
Și mă absoarbe-ncet în smârcuri.

O iarnă fără fantezie
M-apasă, astăzi, vehement,
Se-amuză cu un râs strident
De primăvara ce-ntârzie.

Și-n iarna rea, stăm față-n față,
Eu și destinul – doi străini:
Eu – biet copac între ciulini,
Iar el, o tristă dimineață...

În balansoarul vieții

Pornim tăcuți pe-un drum spre nicăieri,
Captivi fiind în terna noastră viață.
E greu, îngenuncheat, să nu disperi,
Să mai visezi o nouă dimineață.

Un mâine cenușiu și cam bolnav
Ne-așteaptă răbdător, ca o chemare
Spre un niciunde gol, cu aer grav,
Jucându-se cu noi în balansoare.

Căci viața ne ridică, uneori,
Pe culmi de glorie nebănuite,
Căzând apoi, amețitor, din sori,
Printre genuni – speranțe risipite.

Stelele dorm, coșmarurile-s vii,
Ne balansăm în vise-amăgitoare;
Oarbă lumină-n suflete pustii,
Realitatea-i umbră fără soare.

Nori încruntați de ploi și aspru vânt
Picură lacrimi de singurătate;
Goi am venit, plângând, pe-acest pământ,
Goi ne vom duce spre eternitate...

Traficantul de vise

Azi număr filele din calendar:
Mai este una și e gata anul!
Parcă aș fi zburat cu-aeroplanul
Înspre al vieții-alambicat hotar.

Dau buzna peste mine amintiri,
Strivindu-mă cu goana lor nebună.
Adăpostită sub un colț de lună,
Încerc să evadez din amăgiri.

La roata sortii n-am avut noroc,
Destinul e un traficant de vise,
Căci agățată-n clipele promise,
Făcut-am și cu sufletul meu troc.

M-am exilat, tăcută,-n al meu zbor,
Printre cuvinte sau iluzii mute.
Zadarnic caut dimineți pierdute,
Sunt risipite-ntr-un apus decor.

Caravana îndoielii...

Caravana îndoielii trece cu-ai ei bidivii,
Printre gândurile mele cu aromă de stafii.

Amintiri înfiorate mă cuprind ca în lasou,
Le resping, dar se revarsă peste mine, trist
halou.

Cruda moarte-mi dă târcoale cu-al ei rânjet de
grifon,
Eu o rog acut să plece, construindu-mi bastion

Împotriva prăbușirii. Dar nu pot să o previn
Și alunec înspre hăuri, protestând cu un suspin.

M-aliez iar cu lumina, în decorul sideral,
Ca să scap de agonia lunecușului banal.

Mă agăț de-alternativa unei evadări în doi,
Din noianul de fantasme adunate în șuvoi

Și, pierdută fără vină, deschid ochii cu aplomb,
Studiez înmărmurită încăperea ca un romb.

Îți simt izul de aloe și-mi dau seama c-a fost vis,
Evadez subit din iadul care îmi părea promis.

Răscolită de furtuna unui timp imaginar,
Las fantasmele morbide în al minții buzunar.

Prietenia ideală

Motto: Dacă nu cazi singur, nu-ți fă griji, se va găsi întotdeauna un *prieten* să te ajute!
(autor necunoscut)

Noroc în viață de *prieteni* buni
Avut-am, Doamne, cu nemiluita,
C-ajuns-am, tristă, să îmi plâng ursita,
De miercurea-ncepând și până luni!

Iar marțea o țineam în calendar
La loc discret, drept *roată de rezervă*,
Sau ca pe-o veche, ultimă conservă
Expusă într-un jalnic galantar.

Să nu uităm de orele cu spor,
În zilele de sfântă sărbătoare,
Cu mese încărcate de savoare,
Când m-ajutau cu râvnă la... *decor*,

Iar, mai apoi, în vremurile gri,
Mă susțineau în clipele rapace
Cu același *zel*, lăsându-mă în pace,
Cum vara-și uită munca un cri-cri.

De-aceea zic, cu risc să mă repet:
Prieteni buni să ai, e o comoară,
De nu te-ajută, nici nu te omoară,
Din ei mi-aș face-n hol un nou tapet.

Joc

Azi trăim în lumea noastră, strâmtă cât un vârful
de ac,
Ne simțim păpuși din cârpe, proaspăt scoase în
cerdac,
Suntem înveliți în zdrențe, dar ne credem în
bumbac,
Și ne cernem năzuințe, singuri, în al nostru veac.

Ne-mbătăm cu gânduri stranii, stinse în aurolac,
De la aburii lui Bacchus, mai izbim câte-un
copac.
Amețiți de lovitură, pornim iar contraatac,
Ne luptăm cu dulci himere-n traiul nostru cel
buimac,

Însă n-avem nicio șansă,-s ca semințele de mac.
Gustăm porția de viață cu efect elegiac,
Râdem – nu e râsul nostru, ci un zâmbet cam
posac,
Dăm pe gât doar apă chioară, socotind că e
caimac.

Cotropiți de chinuiala ambalată simplu, vrac,
Ne-agățăm de vagi speranțe, precum vița pe
arac,
Ne mai dăm de ceasul morții, când ne facem de
spanac
Sau primim, de la natură,-n față câte-un
bobârnac.

Și ascunși în visul nostru, ca-n povești, într-un
dovleac,
Suntem prințul sau prințesa, ce-n palate numai,
zac.
Aș putea noi monorime, ca-ntr-un puzzle, să
atac,
Dar ce-i mult nu-i bun, de-aceea mă retrag din
joc și tac...

Sunt circarul vieții mele

Sunt circarul vieții mele,
Uneori joc propriul rol,
Publicului-i fac bezele,
Îi dau doza de Carmol.

Alteori mă plimb pe sârmă,
Ca un bun echilibrist,
Fac și tumbe, mai pe urmă,
Pe pământ sunt doar turist.

La comandă, plâng întruna,
Pot să râd chiar, la nevoi,
Îmi gust zilnic mătrăguna –
Drogul meu cel mai de soi.

Comandați-mi un spectacol,
Recit dramă sau pamflet,
Pot chiar să vă fiu oracol,
Deși pare desuet!

Nu-i nevoie de bilete,
Teatrul este gratuit,
Însă desele scenete,
Astăzi m-au cam ostenit!

Sunt circarul vieții mele,
Un Charlot cu zâmbet trist,
Printre false temenele,
Mă consider un artist...

Muritor

Am primit lecții de viață, care nu m-au doborât,
Navigând prin labirintul de iluzii, mohorât,
M-am târât încet din groapă, sfâșiată chiar de lei,
Am purces înspre ieșire, pe-a` răniților alei.

Cercetând cu ochii minții un văzduh întunecat,
M-am pierdut de propriul soare, năzuind iar la
păcat,
Prin metropole de gânduri, pașnic am călătorit,
M-am retras în mine însămi, pe-un traseu
bătătorit.

Meditând la nemurire, m-am simțit brusc
muritor,
Victimă neînsemnată-n uriașul abator.
(Pe o scară nevăzută, aspirant umil la cer,
Renunțam chiar la trofeul din destinul efemer.)

Dac-aș ști cum se rezervă un colț mic din
paradis,
M-aș lăsa ușor sedusă, câteodată, de abis,
M-aș gândi la remușcarea ce m-atacă, delirant,
Ca la marfa prohibită din comerțul ambulant.

Azi, prin faldurile sortii, nu-i ușor să te streкори,
Copleșit de fanteziste sau fanatice rigori.
Nu mi-e teamă că lumina o voi pierde într-o zi,
Dar nu vreau bătrânul suflet, printre nori, a-l
risipi!

Iubirea...

Iubirea e sfârșitul unor timpuri
De aprige sau ludice-ncercări,
E soarele fierbinte-n anotimpuri
Cu ghețuri stinse-n vaste depărtări.

Iubirea e un fluture ce moare
În simpla tresărire de cuvânt,
Fiind sublima inimii dogoare,
Pe vreme bună sau pe aspru vânt.

Iubirea e o scumpă amuletă,
Purtată-n gând și-n sufletul hoinar,
Iar de-o rănești cu-a vorbei arbaletă,
N-o cumperi nici cu leu, nici cu dinar.

Iubirea nu prezintă-alternativă,
E singura ce ne-ar putea salva,
Închisă-ntr-o sălbatică misivă,
Redată-n mângâieri de catifea.

Și dacă s-ar abandona pământul,
Ori s-ar rescrie azi un ultim vers,
Iubirea ar purta mereu veșmântul
Ce-nvăluie întregul univers.

Străini

Azi suntem bieți străini, ciocnind același zid
Cu margini de granit, nou zugrăvit în humă,
Avem același vis cu gust alcaloid
Și-același orizont, redus la o cutumă.

Nu mai putem spera, deși avem un țel,
În lanțuri lungi de fier se zbate-a noastră vină,
De-a fi doar muritori, cazați într-un hotel,
În care cel plecat, nicipând n-o să revină.

Privim la cerul Tău c-un zâmbet istovit,
Ne-mpreunăm, umili, iar palmele a rugă.
Deși ne dezrobești, noi tot am zăbovit
În patima stupidei mentalități de slugă.

Azi suntem bieți străini, debusolați total,
Ni-e răsăritul orb și-apusu-i o scânteie,
C-un puls țipând grăbit, visăm cvasitotal,
Trăind păcatul Evei, edenica femeie...

Cu sau fără cuvinte

Prin despărțiri perene, mai spunem un „Hello”,
Ne-mpleticim silabe-n jargoane sau argou
Și tulburați de limba vibrând necunoscut,
Ne chinuim ca lupii cu mieii la păscut.

Ne mai lovesc cuvinte, tăișul lor e dur,
Chiar „te iubesc”, azi sună sentențios, obscur,
S-articulăm noi fraze ne pare-obositor,
Deci hibernăm și vara-n fidelul monitor,

Căci tastele ne poartă prin zările de vis.
E gratis și transportul în falsul paradis,
Iar vorbele ne-ngheață pe buze, așteptând,
Comunicăm prin *like*-uri în *Facebook*, mai
curând.

Ca mâine, vom ajunge prin semne să vorbim,
Fărămele de slove să nu mai risipim,
Sau poate, telepatic, ne-om spune – n-ar fi rău! –
Tot ce-am tăiat, pragmatici, cu-al lenei
fierăstrău.

Eu nu credeam vreodată cuvinte să urăsc,
Nici propriile gânduri, naivă, să-mi pâărăsc,
Dar singurul „Adio” ce mi-aș dori s-aud,
E cel din partea morții, sub rânjetul ei crud...

Tribut

Mi-am achitat, umilă, tributul pentru zâmbet,
Sperând să fiu scutită de veșnice poveri,
Și am primit răsplată un iluzoriu plânset,
Al clipei sfărâmate-n crâmpiele din *ieri*.

Am mai plătit impozit, am cheltuit și-n vamă:
La granița iubirii m-oprise-un vechi străjer.
Mă-ntreb, oripilată, dacă în astrogramă
Rămas-a pentru mine vreun liber colț de cer!

Plătesc și pentru aer în fiecare secundă:
Inspir, împovărată, mici porții de catran,
Dar savurând delirul, tăcerea mă inundă,
Căci după-atâtea taxe, nu mi-a rămas un ban!

Cu ultime resurse, îmi încropesc o listă
De socoteli stupide a tot ce-am irosit.
Coloanele tixite aproape că insistă
Să anulez totalul, ce dă de bănuț.

Mi-a mai rămas, din suflet, un șomoioag de
franjuri,
S-aprindă o scânteie-n singurătatea mea.
Azi, rătăcită-n beznă pe-nchipuite landuri,
Ajuns-am, fără plată, să nu pot nici visa!

Pendulul sortii

În lumea noastră cât o gămălie,
Ne cernem vise tapetate-n scrum.
Funinginea înghite orbul drum,
Sub soarele pierdut prin galaxie.

Greblăm cu spor prin straturile minții,
Sperăm să recoltăm ceva de soi
Din gânduri vechi, zăcând prin cele noi,
Se luptă-n ele demonii cu sfinții.

Potirul vieții-l dăm pe gât îndată,
Uităm, subit, rezerve să păstrăm.
Licoarea ne seduce, delirăm
În soarta pendulând, debusolată.

Ruine-atârnă de sub giulgiul nopții:
Sunt resturi vii ce-au mai rămas din noi,
Coșari febrili din lada de gunoi
A celor păgubiți de umbra morții...

Hăituiți de cuvinte

Când suntem hăituiți și de cuvinte,
Tranșați în „adevăr” sau „ficțiune”,
Lipsiți de-un firicel de rațiune,
Ciocnim paharul plin cu jurăminte.

Purtăm la gât doar talismanul vorbei,
Atingerea-i de gheață, ca oțelul,
Ea se strecoară-n jur, precum prâsnelul,
Și chiar imită-nțepătura cobrei.

Dar așezând noi fraze pe tocilă –
Țepușe vii, un armament-dezastru,
Nu ne-nălțăm spre un benefic astru,
Ci ne-atacăm pe noi, c-o escadrilă.

Nu pierdem bătălia, ci *războiul*,
Săpându-ne în lut, de-acum, morminte,
Dar scufundați în mâl cu luare-aminte,
Toți tragem după sine,-n van, *noroiul*...

Renaștere

Am deschis astăzi poarta amintirilor
Și s-au prăbușit peste mine
Toți anii, cuprinși de rugina timpului.
M-au încolțit, flămânzi, lupii regretelor,
Și mi-au sfâșiat, fir cu fir,
Orice urmă de zâmbet.
S-au pierdut în ceață
Pașii unui nou anotimp.

Sabia trecutului îmi zdrelește carnea,
Simt cum ascuțișul ei
Îmi străpunge, încet, inima.
Cascada tăcerii se prăvălește peste mine,
Ca un amurg însângerat.

Cămașa vieții mă strânge,
Povara mă sufocă,
Dar, surprinzător,
Oceanul durerii nu mă poate înghiți.
Respir aerul tău
Și simt cum renasc...

Întuneric

Vântul îmi înhață cuvintele
Și le lipește de zidurile scorojite ale tăcerii.
Stropii reci ai dezamăgirii
Se preling peste pulbera speranței, înecând-o.
Un tablou de toamnă târzie se pictează singur, în
nuanțe fumurii,
În mohorâta încăpere a sufletului.
Așteptarea mi se frânge în crâmpie de neliniște,
Ascuțite ca un țipăt de groază.
Prăbușită în carcera deziluziilor,
Mă agăț de gratiile întunericului.
Încerc să ating, cu mătasea genelor, o rază de
lumină,
Dar cazanul de smoală în clocot al beznei mă
absoarbe,
Urletul ei îmi strivește tâmplele.
Șuvițele disperării se deșiră cu repeziciune,
Într-o avalanșă de gânduri rănite.
Simt o mângâiere stranie pe ceafă,
Care mă înfioară:
Sunt degetele de catran ale nopții din mine.
Podeaua rece a temniței se metamorfozează,
Devine, dintr-odată, oceanul de incertitudini
Pe care plutesc în derivă,
Așteptând să acostez.
Încerc să evadez, dar îmi dau curând seama
Că mă zbat zadarnic;
Zidurile mă înlănțuie cu furie.
Sentința e definitivă...

Sclavia eului

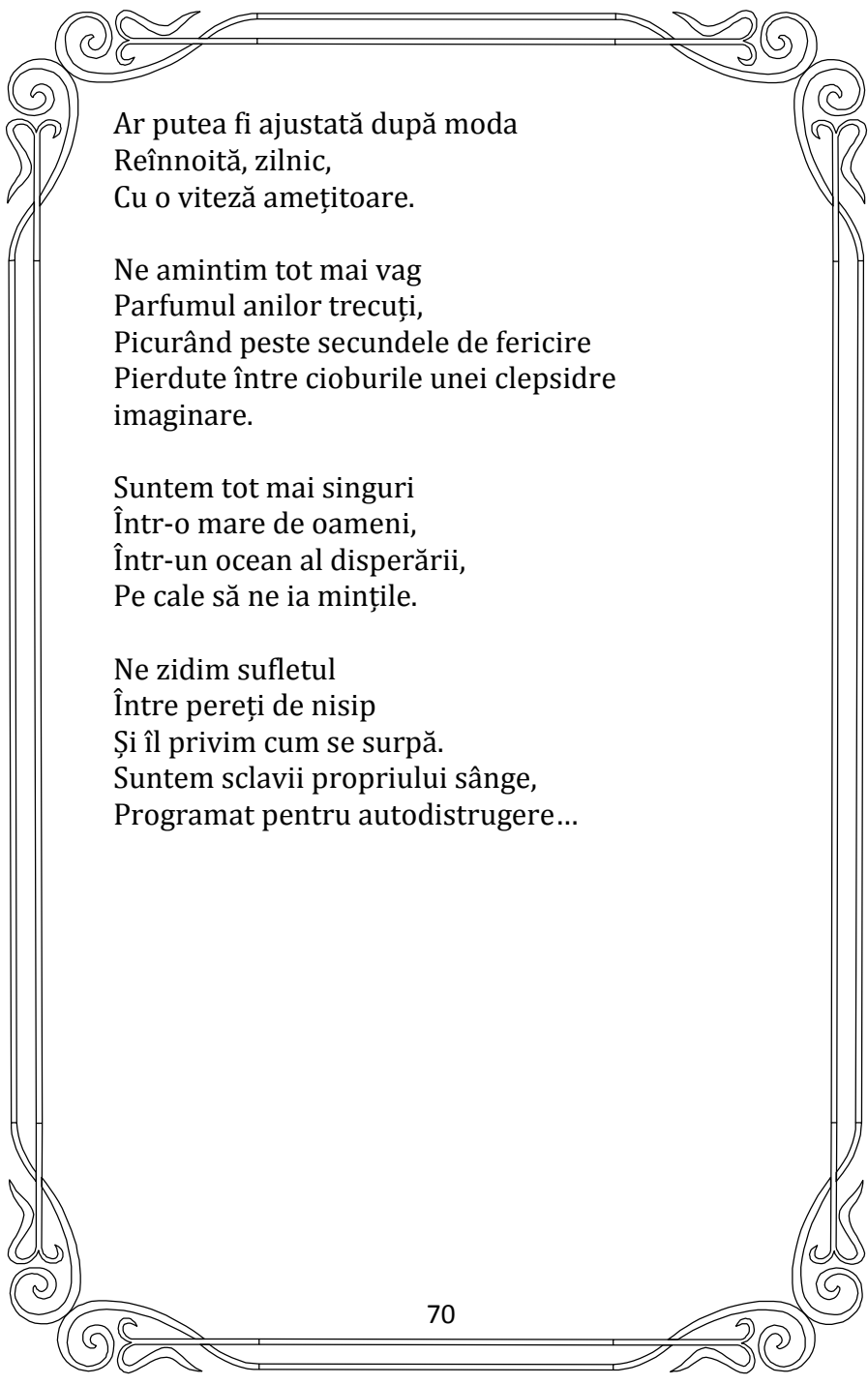
Suntem sclavii propriului trup,
Ai eului metamorfozat.
O avalanșă de emoții contradictorii
Ne înăbușă continuu;
Nu mai gândim limpede,
În norii întunericului fiecărei clipe.

Trăim vise destrămate de rațiune,
În creiere goale, de carton –
Carcasă fără conținut,
Într-o viață pe care ne amăgim
Că o putem transforma în parodie,
Când ea este o dramă.

Ne pierdem în adevăruri existențiale
Preluate de la alții
Și răspundem cu nonșalanță
La întrebări fără răspuns,
Prefăcându-ne că am înțeles esența vieții.

Plutim pe covorul iluziilor virtuale,
Uitând că existăm.
Suntem morți-vii, roboți
Programați să demareze în propria existență,
Ca pe o autostradă a groazei.

Suntem drogați cu lecții
Despre cum trebuie să trăim,
De parcă viața

Ar putea fi ajustată după moda
Reînnoită, zilnic,
Cu o viteză amețitoare.

Ne amintim tot mai vag
Parfumul anilor trecuți,
Picurând peste secunde de fericire
Pierdute între cioburile unei clepsidre
imaginare.

Suntem tot mai singuri
Într-o mare de oameni,
Într-un ocean al disperării,
Pe cale să ne ia mințile.

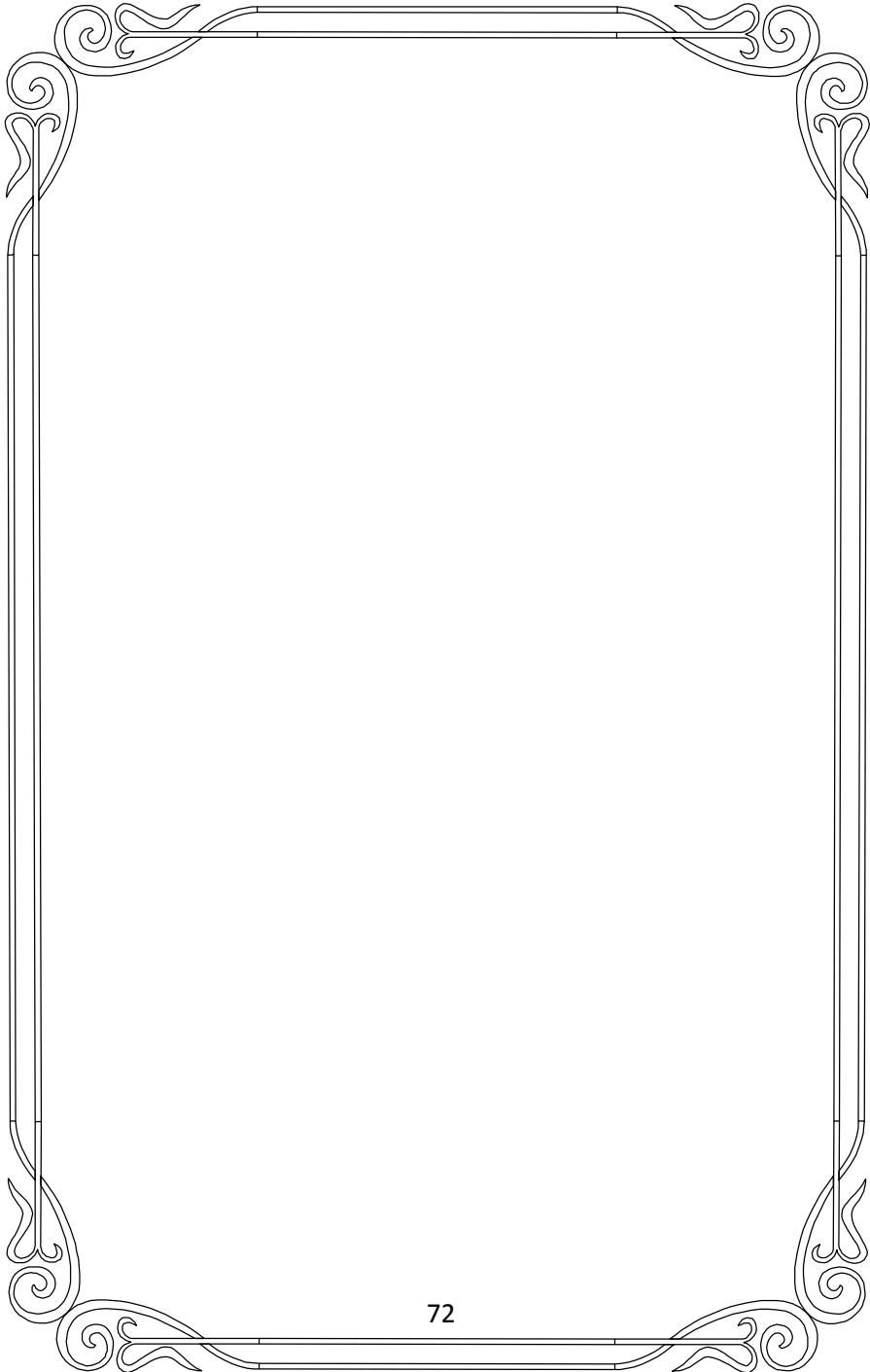
Ne zidim sufletul
Între pereți de nisip
Și îl privim cum se surpă.
Suntem sclavii propriului sânge,
Programat pentru autodistrugere...

II

ADOLESCENTINE

Toamna sufletelor reci

E toamna frunzelor ce mor,
Răpuse de vântul schimbării
Și de-agonia așteptării
După nostalgicul decor.

Se pierd în ceață amintiri,
Ca dintr-o lume de poveste,
Ce-a fost cândva și nu mai este,
Din triste-apusele iubiri.

E toamna sufletelor reci,
Plângând după o-mbrățișare,
Într-o nestinsă căutare
A unei patimi vii în veci.

Cad sprinteni stropi de catifea
Din norii-nghesuiți să cearnă
Grăbita ploaie, care toarnă
Rafale scurte, în perdea.

Nici nu mai știu la ce privesc:
La norii, albă spumă moale,
Gătiți în haine ca de jale,
La păsări, cum călătoresc?

Doar țipătul intempestiv
Al unui tren, mă înfioară;
Sunt ultima, în trista gară,
Cu vise stranii la activ.

Autoportret

Sunt... așa cum sunt,
Mugur pe un ram,
În inimă, balsam,
Simțire și cuvânt,
O umbră sunt, pământ.

Lut nevinovat,
Suflet cald și pur,
Destin... alb sau sur,
În lacrimi scaldat,
De îngeri vegheat.

Spirit călător
Pe al sorții cer,
Tăcut, efemer,
Etern visător,
Cu viața dator.

Un nou răsărit

Când liniștea coboară peste un suflet tandru,
El lasă-n urmă vântul deșertului de spini,
Se-afundă-n apa vieții ca un avid scafandru,
Înoată printre stele și scapă de ciulini.

Când liniștea coboară, apare și lumină
Dintr-un ocean de vise care se nasc subit,
Singurătatea pierе sub aripa divină,
Ne-nvăluie misterul din noul răsărit...

Viața mea...

Viața mea e o cascadă învolburată,
Zbuciumându-se neconținut în căderea-i,
Dar, oricât ar fi de năvalnică,
Nu se abate de la traseul pe care natura i l-a
desenat.

Viața mea e un munte cu piscuri semețe,
Uneori înghețate, alteori acoperite de verdeață,
Al cărui urcuș nu este lin, ci plin de capcane,
Iar la capătul lui așteaptă, tăcută, o nouă iluzie.

Viața mea e o stea strălucitoare,
Ce pâlpâie, cu putere la început,
Iar apoi se stinge încet, dar sigur,
Până dispare, de parcă nici nu ar fi existat...

Iubirea-i ca un fum

Iubirea poate să ucidă-un suflet,
Să îl surpe între metereze,
Să-l sfărâme, să nu mai vibreze,
Jucând o dramă-n ultimul răsuflet.

Atuncea, precum fumul, se destramă,
Coboară frigul peste două vieți,
Nu ai timp să gândești sau să regreți,
Iar inima începe să se teamă.

În clipa când nu e împărtășită,
Și îngerii sunt triști, în slava lor,
Natura se transformă-ntr-un decor
De iarnă palidă și istovită.

Noaptea-s reci... Zilele-ncercănite
Nepăsătoare trec înspre amurg,
Supravegheate de un Demiurg,
Ce nu-ncetează dragoste s-arate,

Fiindcă, în iubirea Lui adâncă,
El nu cunoaște piedici sau redate;
Noi plângem sentimentele pierdute,
Căci nu sunt ridicate pe o stâncă.

Goana după nimic

Am obosit să lupt cu mori de vânt,
Să inventez moderne strategii,
Argumentând ce e, de fapt, *a fi*,
Când azi nu mai există nimic sfânt.

Zadarnic bat la uși mereu închise,
Cerșind o clipă doar din vastul timp,
Căci mă izbesc, în orice anotimp,
De ziduri reci sau de tăceri promise.

Ne închinăm la lucruri efemere,
Idolizând, frivoli, nu vechi altare,
Ci banii zornăind în buzunare –
Un idol care, fără suflet, pierde.

Iubirea-i fără preț, la fel și ura,
Doar noi alegem calea de urmat;
Trăind frenetic, nu ar fi păcat
Să pierdem totul, inclusiv cultura?

Cu ocupații-adezea inutile,
Pierdem și sufletele, rând pe rând,
Ne îndreptăm, bezmetici, spre mormânt,
Noi, bieteke ființe versatile.

Privim la cer și așteptăm să zboare
Alai de îngeri, să ne ia pe-aripi.
(La Dumnezeu, cu ură, știi să țipi,
Dar te-ai rugat Lui să te-ajute, oare?)

Prin bezna unei lumi ce se distruge,
Tu, omule, noi, oameni, încotro?
Măine vom fi țărână, apropo,
Căci timpul parcă zboară, nu doar fuge..

Lacrima

Roua zorilor
Pe mugurii florilor

Prietena suferinței
Și dușmanul voinței

Roua-n colțul ochilor
Sau tristețea stropilor

Apanajul iubirii
Și-uneori al fericirii

Semnul furiei și geloziei
La marginea nebuniei

Țipătul fricii
Pe chipul buniciei

Șuvoiul ce din suflet vine
Și e-nsoțit de-adânci suspine

Iubire modernă

Viața noastră e un cimitir
De iubiri ce mor în fiecare zi,
Altele se nasc, alți părășiți copii
Pățimesc, apoi, mai abitir.

Nici iubirea nu mai e la fel,
Inimi nu mai simt cum o făceau cândva,
Astăzi toți sunt *tu*, niciunul *dumneata*,
Nu mai luptă nimeni în duel.

Unde-i romantismul de-altădat`
(Duoase poezii sub clar de lună,
Ce parcă rugau soarele s-apună)?
S-a risipit, cu toții ne-am blazat.

Doar cerul e la fel de străveziu,
Iar soarele pe toți ne încălzește.
Chiar dacă *el* urăște, *ea*-l iubește
Și-ncearcă să-l salveze din pustiu.

De ce lăsăm un întuneric mut
Să ne inunde-a visurilor oază,
Când am putea, doar cu o mică rază
De soare, să ne facem aprig scut?

Și când e vară, parcă ne e frig,
Căci sufletele ne sunt înghețate,
Ne plictisim des, vrem varietate.
M-am săturat de *nou* și vreau să strig!

Nu e păcat?

„În viață totul se plătește“,
Spunea un moto demodat,
Dar când? Oare nu e păcat
Că azi, doar banul ne vorbește?

Nu e păcat să minți, să furi,
Să joci la jocuri de noroc,
Să faci cu sufletul tău troc
Sau chiar destinul să-ți înjuri?

E gol în mine și mi-e frig,
Când văd cum lumea se destramă,
Se ruinează fără teamă
Și, singură, zadarnic strig.

Chiar Dumnezeu s-a săturat
De viața noastră irosită,
Trădată, falsă ori mințită,
De care nu e vinovat.

Există, însă, o speranță
Să mai schimbăm ceva acum:
Putem preface-ndată-n scrum
Cumplita noastră aroganță.

La margine de timp

M-am întâlnit cu moartea pe-o alee,
În visul meu cu demoni și-ngerăși;
Mi-a spus: „- În scurta voastră odisee,
Ai mare grijă-n urma ta ce lași!”.

M-am smuls din visul ca un film de groază,
Rugându-l să dispară în neant,
Sub cerul, de-unde luna priveghează
Și zborul meu patetic, de perdant.

Brusc m-am gândit, cu mintea vinovată,
La ce-aș fi vrut să fac și n-am făcut,
La clipele ce le-am avut odată
Pe palme, dar nu le-am recunoscut.

Aș vrea să am penelul unui pictor,
S-așez pe-o pânză noul anotimp,
Din terna existență de constructor
Al unui schit, la margine de timp,

Sau pe furiș, un nou castel pe stâncă
Să-nalț, pragmatică, pentru cândva,
Să nu mă tem nicicând de apa-adâncă
Ori de ghețari, în lumea asta rea.

Pierduții ani zburat-au spre amurg,
Oricât aș vrea, n-am cum să-i reînvii,
Mai pot atât: să-L rog pe Demiurg
Să nu mă risipească prin pustii.

Destin

Sunt propriul meu stăpân în astă viață
Și nu-mi vând sufletul pe gologani,
Nu sunt doar o pragmatică paiață,
Nici nu mă tem de-ai senectuții ani!

Răsuflu tinerețea cu ardoare,
Îmi văd neîncetat de al meu zbor,
Mă-mbăt cu-a zilelor de vis savoare,
Plutind, din când în când, pe câte-un nor,

Iar fiecare clipă-i o surpriză,
Un gând se naște brusc sau altul moare;
Închid vechi sentimente în valiză,
Mâine voi rătăci pe căi bizare.

Dar orice-ar fi, o să-mi urmez destinul,
Nu mă voi risipi în praf de nori,
Chiar de mă voi răni vreodată-n spinul
Speranțelor pierdute printre sori.

Și când călătoria mea ciudată
Se va apropia, lin, de final,
Aș vrea să nu mă simt prea vinovată,
Dacă am fost un muritor banal...

Prietenul meu înaripat

Ghem de pene mic și verde,
Ochișori ca două stele,
Jucăria mea cu aripi
Și cu salbă de mărgele.

Cel mai drăgălaș prieten,
Posesiv și inocent,
Tu-mi alini orice durere,
Ești al meu medicament.

Giumbușlucuri toată ziua
Pentru mine născocеști,
Te dai peste cap întruna,
Să-mi arăți cât mă iubești.

Când eu nu te bag în seamă,
Vii pe umăr și mă cerți
Sau mă mustri prin tăcere
Și-apoi imediat mă ierți.

Când sunt foarte supărată,
Tu îmi ești alături,
Mă ajuți să uit de toate,
Să nu simt că viața-i grea.

Pare, sigur, o minune,
Că un puf atât de mic
Are-așa putere mare
Și nu-l sperie nimic.

El, cu suflețelul lui,
Gingaș și nevinovat,
Face cât alții nu fac,
Chiar de stau într-un palat.

Astăzi, necăjită-s tare:
În brațe nu te-am luat
Și, alunecând pe-un scaun,
Aripioara ți-ai luxat.

Inimioara-i și ea frântă,
Viața nu-ți mai e senină,
Nu ai lacrimi să poți plânge,
Ochii, însă, îți suspină.

Să te-ajut nu pot, și asta
Mă frământă ne-ncetat,
Sufăr groaznic lângă tine,
Puiul meu înaripat!

Nu te teme, ești cu mine!
Chiar de nu mai poți zbura,
Tu rămâi al meu prieten,
Nu te voi abandona!

(lui Cipi, perușul meu)

Tablou de iarnă

Fluturi de zăpadă zboară
Peste creste înghețate
Și, plutind, se înfioară
De frig, pe bună dreptate.

Nori pufoși și albi ca vata
Se încing parcă-ntr-o horă,
Vrând să domolească-armata
De nea moale, inodoră.

Vulturul sfântos plutește,
Scuturându-și pana sură;
Cu atenție, ochește
Iepurii, pe arătură.

Ursul doarme ca un pașă
În bârlogul din pădure,
Visând, de când era-n fașă,
La frăguțe și la mure.

Două vulpi cu blăni roșcate
Se ivesc de printre tufe,
Rătăcind, înfrigate,
Prin nămeți, ca niște fufe.

Căprioare cu ochi ageri
Mușină cu botu-n aer.
Așteptându-se la trageri,
Surprind al naturii vaier.

Frica de primejdie-i mare,
Dușmanii-s nenumărați;
Pădurarul, cu mâncare,
Vine-ncet. „- Suntem salvați!“

Lumina din noaptea mea

Am obosit de-atâta plâns
Și-atâta întristare!
Cuvintele mi s-au tocit,
Visele-ntregi s-au risipit,
Căzând, lent, în uitare.

O umbră doar mai sunt acum,
Călătorind prin viață.
Aripi de gheață mi-au crescut,
Lumina-n noapte s-a pierdut,
E-o nouă zi cu ceață.

De-aș fi un pictor, aș picta
Un nou apus de soare
Și-un răsărit cum n-am avut,
De când pe lume-am apărut –
Surâs în depărtare...

Ce este fericirea?

Fericirea

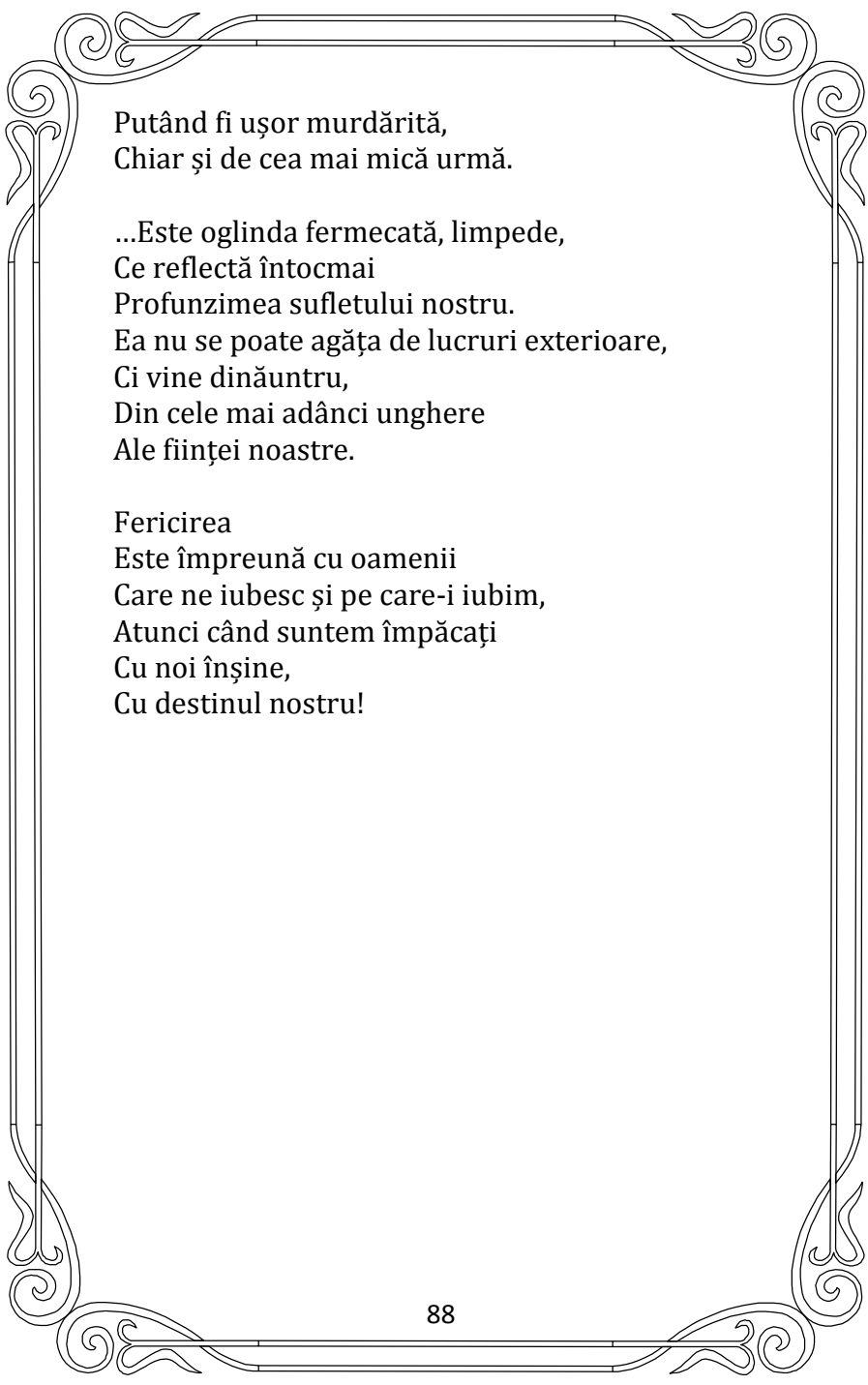
Este o câmpie înverzită,
Unde cresc nestingheriți mugurii speranței,
Mângâiați de mantia străvezie a dimineții.

...Este cerul senin de vară
Sau raza ghidușă a soarelui,
Care se joacă veselă cu norii pufoși,
Stropul de ploaie
Dansând pe muzica fulgerelor
Sau curcubeul ce mângâie bolta albastră,
Zâmbind bucuros când ploaia se sfârșește.

...Este floarea de nu-mă-uita,
Pe care tata mi-o agăța, în copilărie, la ureche,
Precum un cercel de mare preț
Sau culoarea ochilor mamei,
Aplecați peste patul meu de copil,
Să îmi spună „noapte bună“.

...Este pasărea care atinge vântul
Și-l îmbrățișează pătimaș
Cu aripile ei,
Visul ce străpunge mantia nopții
Și mă poartă neobosit
Către o altă dimensiune.

...Este zăpada albă și pufoasă
De pe crestele munților,

Putând fi ușor murdărită,
Chiar și de cea mai mică urmă.

...Este oglinda fermecată, limpede,
Ce reflectă întocmai
Profunzimea sufletului nostru.
Ea nu se poate agăța de lucruri exterioare,
Ci vine dinăuntru,
Din cele mai adânci unghere
Ale ființei noastre.

Fericirea
Este împreună cu oamenii
Care ne iubesc și pe care-i iubim,
Atunci când suntem împăcați
Cu noi înșine,
Cu destinul nostru!

Viața în rucsac

Viața-i rucsacul din spate,
Ce atârnă nemilos;
Îl primim de când ne naștem,
Îl târâm, întâi pe jos.

Îl luăm apoi pe umeri
Și îl ducem după noi,
Îndesăm, de stau să crape,
A` destinului nevoi.

Rând pe rând, trăiri, emoții,
Adunăm cu greu în el,
Le presăm, ca să încapă;
El ia tot, ca un mișel.

Nu sortăm nicicând nimica,
Până într-o bună zi,
Când, striviți de greutate,
Sigur ne vom prăbuși.

Ne-ntrebăm atunci, cu teamă,
Ce se-ntâmplă, de-am căzut,
Și nu mai avem puterea
S-o luăm de la-nceput.

Rucsacul, adică viața,
Ne apasă cu-al ei chin;
De nu mai golim bagajul,
Și alte necazuri vin.

Uneori, uitarea este
Un prieten prețios:
N-are rost să mai reținem
"Obiecte" de prisos!

Griji, probleme, să se ducă
Cât cu ochii or vedea!
Eu mi-am curățat bagajul,
Este alb, alb ca de nea...

Metamorfoză

Am crescut sub ochii Tăi,
De la o picătură de rouă,
Până la un ocean întreg.
M-ai atins cu o petală de liniște
Și m-am metamorfozat.
Norul durerii și-a nins fulgii săi de cenușă,
Lăsând în urmă răsăritul unui zâmbet.
E dimineața unui nou început!

Amăgiri hilare

Suflete triste aleargă pe străzi,
Inimi pierdute se caută-n van,
Măștile-ascund ambulantele prăzi –
Prizonieri după-un vechi paravan.

Rar încolțește un zâmbet pe chip,
Negură-n gânduri și în privire,
Soarta ne joacă ades un tertip,
Bezna nu poate să ne mai mire.

Gheață e-n inimi, la fel și-n simțiri,
Destine goale, fără direcție;
Viața ne-nvăluie în amăgiri,
Dar nu-nvățăm o nouă lecție.

Îngeri plăpânzi nu mai pot apăra
Ființa noastră rătăcitoare,
Ne-a mai rămas numai vag a spera
Într-o minune, acum, salvatoare.

Refugiați în furtuna din noi,
Ne-năbușim răzvrătirea din urmă,
Nemuțumirile curg în șuvoi,
Noi trăim tot în spirit de turmă.

Ne vom trezi din apaticul somn
Sau vom pluti în vise deșarte?
Biet cerșetor sau veneticul domn,
Cu toții pășim pe drumul spre moarte.

Rar ne rugăm la un petic de cer,
Dar Dumnezeu nu ne ascultă,
Ne-apar miraje în lucruri ce pier,
Dragostea Lui o luăm ca insultă.

Plouă tăcut peste euri, dormind,
Haos e-n ele, haos și-afară,
Norii se-nghesuie-amarnic, plutind
În existența noastră hilară.

Sărut

Marea
Atinge delicat
Buza țărnelui
Și poposește
Pentru o clipă
Pe nisipul auriu,
Mângâiat
De adierea răcoroasă
A vântului.

Noapte de primăvară

Înmuguresc copacii,
Miroase-a primăvară,
Natura amorțită
Se-mbracă pentru seară.

O veveriță brună
Se spală pe blăniță,
În jur parcă se simte
Miros de garofiță.

Un nor poznaș se joacă
Cu razele de lună;
Subit, în depărtare,
Se-aude-ncet cum tună.

O cucuvea tăcută
Așteaptă noaptea rece,
Pârâul din pădure,
Pe cale e să sece.

Zăpezi târzii pe creste
Se văd difuze-n zare,
Tânjesc alene munții
După un strop de soare.

Răceala nopții vine,
Cuprinde lent pădurea,
Nu se-aud ciripituri,
Doar țipete, aiurea.

Un animal sălbatic
Își urmărește prada,
Așa cum și pescarul
Și-aruncă-n apă nada.

Crengi vii, întortocheate,
Parcă se țin în brațe
Și se ating cu grijă,
Ca să nu se agațe.

E întuneric beznă –
Un ochi mic de lumină:
E luna, ce veghează
Ca somnul lin să vină.

Curând, nu se aude
Nici cel mai mic răsunet,
Natura-i adormită.
Brusc țipă scurt un tunet...

Aniversară

Azi e ziua ta, măicuță,
Ziuă sfântă pentru mine,
Căci doar mulțumită ție,
Mie-acum îmi este bine!

Astăzi este ziua-n care
Noul an te ia de mână
Și când vârsta va începe,
Ușurel, să-ți pună frână.

Nu sunt flori pe astă lume,
Să-mi ajungă pentru tine,
Sau cadouri minunate,
Ce tristețea să-ți aline.

Cel mai bun cadou, pe care
Ți-l ofer acum, pe dată,
Este-a mea neprețuită
Dragoste fără de pată!

N-am cuvânt de mulțumire
Pentru bunul Dumnezeu,
C-a îngăduit și astăzi
Să te strâng la pieptul meu!

Sper ca anul care vine
Să te țină sănătoasă,
Să-mi trăiești mult timp alături,
Mamă bună și frumoasă!

Viață de părinte

Gârboviți și-mpovărați
De-oboseală și nesomn,
De o viață doar trudiți,
Nu știți cum e să fii domn.

Că e ploaie sau e soare,
Nu contează pentru voi,
Vă munciți c-ai voștri fii
Să nu crească în nevoi.

Uneori dormiți flămânzi,
Când bucatele n-ajung;
Atunci somnul parcă e
Fără vise și mai lung.

Prin neazuri și-ntristări
Uitați și să mai trăiți,
Vă gândiți tot la copii,
Fericirea lor voiți.

Când ajungeți voi bătrâni,
Slabi și fără de putere,
Ei rămân pe-acest pământ
Cea mai însemnată-avere.

De aveți „noroc”, copiii
Vă salută uneori,
Doar ca să vă ceară bani,
Când la bănci rămân datori.

Vă mai sună de Crăciun,
De pe-un țărm îndepărtat,
Să vă spună-n amănunt
Câte și-au mai cumpărat.

Pe nepoți numai în poze
Îi vedeți, să vă aline,
Și de dorul lor, adesea,
Vă încercă-adânci suspine.

Tineri când erați, pe vremuri,
În cămin erați stăpâni.
Acum, cu toții vă strigă,
În batjocură: „Bătrânii!“.

Nimănui nu îi mai pasă
Câte-ați făcut pentru ei,
Fără să primiți vreodată
O bomboană de doi lei.

Chiar de trupul se usucă,
Inima e încă vie;
Cât îngăduie, rănită,
Numai sufletul vost` știe!

Doar când veți pleca la ceruri,
Câte unul, amândoi,
Vor realiza copiii
Cum e viața fără voi.

Și atuncea, cu regrete,
Flori la cruce vă vor pune,
Vor depune lacrimi calde
Sau vor spune-o rugăciune.

Însă palide regrete
Nu v-ajută în mormânt!
Iubiți-vă, deci, părinți,
Cât sunt încă pe pământ!

În derivă

Clepsidra gândurilor
S-a prefăcut în cioburi
Și mă rănește.
Am obosit să respir amintiri!
Frunzele trecutului cad, una câte una,
Lăsându-mă, ram gol,
În bătaia vântului rece de toamnă.
Plutesc în derivă
Pe corabia vieții
Și aștept să acostez...

Visând în ploaie

Trec prin tunelul timpului
Către o altă dimensiune.
Ascult muzica sferelor
Și plutesc.
Ies din trup
Și sunt fascinată de ce văd.
Nu știi dacă vreau să mă mai întorc.
Mă rotesc printre planete și găuri negre,
Încercând să nu mă las absorbită.
Vreau să prind în brațe o stea,
Dar îmi alunecă printre degete.
Mă rănesc în colțurile ei,
Însă, ciudat,
Nu îmi curge nici măcar o picătură de sânge.
Sint, totuși, cum ceva rece
Se prelinge pe corpul meu,
Îmbrăcându-i formele,
Și mă înfioară.
E un lichid transparent,
Căzând în valuri
De undeva, de sus, fără-ncetare.

Ceva mă aduce brusc la realitate.
Sunt picăturile fine de ploaie,
Ce se strecoară prin crengile castanului înflorit,
Până la mine,
Și mă mângâie delicat.
Zâmbesc și deschid ochii.
S-a făcut seară...

Haos în mine

Viața mea-i o frunză-n vânt,
Tremură, suspină,
Nu mai știu de când n-a fost
Apă cristalină.

Viața mea-i un munte-nalt,
Crestele-s de gheață.
Cum să mă refugiez,
Navigând prin ceață?

Viața mea-i cuvânt rostit,
Plânge sau zâmbește.
Nu mai știu de câte ori
Taie, otrăvește.

Viața mea-i floare de crin
Sau o buruiană.
Nu mai știu de când n-a nins
Peste ea cu mană.

Orice-ar fi, nu deslușesc
Haosul din mine;
Încă mai aștept o zi
Cu-alinări divine...

Toamna din mine

Cum trece timpu-n toamna asta rece,
Parcă nîcîcînd nu a trecut, în zbor,
Ca păsările-atunci când vor să plece
Departe, spre ținutul cald al lor.

Pădurea-ngîănă un refren de jale,
Iar frunze ruginii se împletesc
Pe o cărare singură, agale,
Unde, pe-o bancă, stau și lenevesc.

Resimt aroma unui anotimp
Mult prea tăcut sau mult prea demodat,
Știind că va veni odată-un timp,
Cînd și eu, ninsă, mă voi fi rodat.

Întâmpinînd, ori clipe de regrete,
Ori bucurii din scurtele iubiri,
Cu izul de romanțe desuete,
Pierdută-s printre neguri și-amăgiri.

Cîndva-i voi cere timpului să stea,
Să nu mai treacă, să-mi mai dea puțin
Din patima ce-odată o avea,
Să nu mă copleșească-al sortii chin.

Suflet de poet

Poetul e un suflet care plânge
Sau râde, uneori chiar și de el.
Emoții, sentimente, îi pot frânge
Natura delicată sau acel

Ceva misterios, inexplicabil,
Care îl definește implicit;
E doar un visător incontestabil,
Pe viață poeziei înrobit.

Dorind să-nflăcăreze inimi surde,
Sub măști ascunse după-un paravan
De replici sau de reverii absurde,
El strigă-adesea în pustiu, ca Ioan.

Poetu-ncearcă-n scurta-i existență
Să creioneze calea unui vis.
Cu iz de flăcări și de penitență
Este iubirea-n propriul paradis.

Fără poeți, lumea ar fi mai tristă,
Nici soarele pe cer n-ar mai zâmbi,
Am alerga cu toții pe o pistă
Spre nicăieri... sau veșnic am dormi.

Parfumul iubirii

Floarea de colț mângâie creste,
Roua sub gene picură lină,
Aripi de vultur se zbat, măiestre,
Care din doi prezintă vreo vină?

În orișice țară pe vastul pământ
Suferă inimi ori suflete plâng;
Blândul zefir sau zămaticul vânt,
Lacrimi pierdute pe buze le strâng.

Unde e patimă, este și dor,
Unde e dor, avem și visare,
Chiar dacă-n noi mai apare un nor,
Dragostea n-are asemănare.

Tandre suspine sau vorbele reci
Apar tot pe-a sufletului poartă,
Iubirea însă trăi-va în veci,
E scrisă în cruda noastră soartă.

Simțiri plăpânde ne-ncearcă ades,
Ni-e frică de noi sau de amăgiri,
Ne vindem cu totul din interes,
Visând la parfumul mării iubiri.

Săraci nu sunt cei privați de averi,
Purtând în ei mănunchiuri de vise,
Sărac ești atuncea când nu știi să ceri,
De Sus, sentimente, emoții promise!

Nimburi de înger ne ocrotesc
Doar când iubirea ne luminează;
Ascunșii ghețari, subit, se topesc,
Ființa întreagă adânc ne vibrează.

Nostalgie (II)

Trec zile din viața noastră,
Așa cum, fir cu fir,
Din clepsidră, nisipul lent se scurge,
Iar clipele se țin de mână,
Cele bune și cele rele, deopotrivă,
Ca niște prietene vechi,
Ce nu vor să se mai despartă.

Nici nu ne dăm seama
Când primul fir argintiu
Ne înflorește, timid, la tâmple,
Ca un fulg jucăuș de nea,
Căzut prea devreme
Pe covorul de frunze al pământului.
Apoi, unul câte unul,
Alți „fulgi“ își fac apariția,
Până când argintiul devine culoarea
predominantă.

Astfel se întâmplă și cu primul rid
Care ne brăzdează fruntea.
La început îl mângâiem curioși,
Privindu-l cu mirare,

Ca pe un musafir nepoftit,
Apărut pe neașteptate.

Cu cel de-al doilea
Ne obișnuim mult mai repede,
Nu ne mai ia prin surprindere.
Următoarele vin,
Oarecum așteptate,
Unul câte unul,
Într-un ritm tot mai alert,
Încât nici măcar nu mai avem vreme
Să ne mirăm.
Ne obișnuim, treptat,
Cu chipul brăzdat de trecerea timpului.

Ne privim în oglindă,
Mai întâi ca pe niște străini,
Atingându-ne cu teamă fiecare cută,
De parcă nu ne-ar aparține
Sau ar fi un cadou
Pe care nu ni-l doream.
De fapt, ridurile chiar sunt
Un cadou al destinului,
Un bonus ce însoțește anii senectuții,
Primit din partea vieții,
Atunci când începem să ne apropiem,
Tot mai mult, de amurgul ei.

Îmi număr firele albe
Și mă gândesc cu nostalgie
Câte amintiri mă leagă de fiecare.
Îmi mângâi ridurile fine,

Ce-mi brăzdează, pe alocuri, pielea netedă,
Și încerc să mă obișnuiesc cu ele,
Să le devin prietenă.

Nu regret nimic din ce-a fost,
Chiar dacă unele amintiri
Încă mă ating dureros
Cu tristețea lor.
Regret doar că nu am la dispoziție
Mai mult timp
Din eternitate.
În rest,
Orice lecție de viață
Am primit-o cu bucuria
Că am învățat ceva nou
Și nu am făcut degeaba umbră pământului
În toți acești ani.

Mă simt bine cu mine,
Cea care sunt,
Cea care am devenit,
Și asta e tot ce contează!

În umbra tristeții...

În umbra tristeții am poposit,
Zbuciumu-i greu, jugul mă strânge,
Palma destinului m-a obosit,
Umărul mic, povara mi-l frânge.

Vise dansează pe norii de fum;
Nu le mai caut, rugându-mă-n gând
La Dumnezeu, să-mi arate un drum
Sau să-mi explice de ce, până când?

Trafic de clipe nu vreau să mai faci,
Hainule timp, nu ai nicio scuză!
Zilele-mi frânte le-agăți pe araci,
Realitatea acum te acuză!

Pe-un tobogan de himere mă pierd –
Un labirint spre o țintă năucă,
Cu diamante de ploi mă dezmierd,
Tu mă închizi în a ta bojdeucă.

Zâmbetul vieții de mult e apus,
Am așteptat în zadar o schimbare,
Golul din mine, ușor, m-a sedus.
Dau cerul întreg pe-o încurajare!

Viața din vis

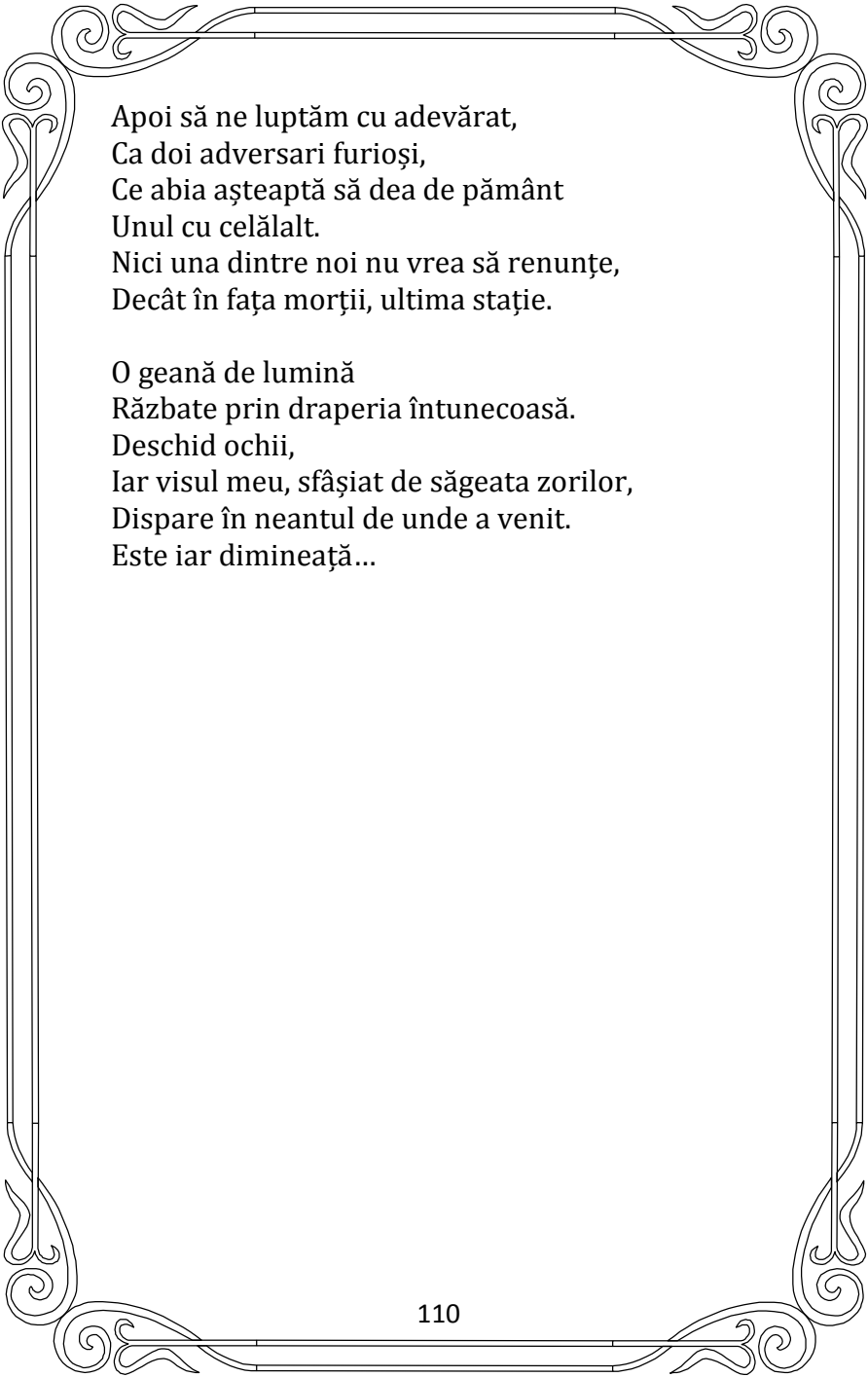
Nu mai înțeleg nimic
Din viața asta prefăcută,
Care acum îmi zâmbeste,
Iar peste scurt timp mă ia la palme!
Cu ce i-am greșit,
Să fiu tot timpul pedepsită?
Nu mai sunt un copil,
Să fiu pusă la colț
Și uitată acolo,
Ca un pantof uzat!
Credeam că noi două
Am încheiat un pact
Și nu se va mai lega de mine,
Așa cum mi-a promis,
Dar s-a răzvrătit din nou împotriva mea
Și nu respectă înțelegerea.
Mă simt trădată, respinsă, abandonată,
Ca o jucărie de pluș
Aruncată în valurile înspumate
Ale unei cascade furioase,
Cascada destinului.

Ce ai cu mine, viață?
Ce ți-am făcut,
De mă alungi mereu din brațele tale?
Credeam că mă iubești!
Eu te iubesc,
De fapt... chiar nu pot trăi fără tine!

Vrei să strig,
Să mă târăsc la picioarele tale
Și să-ți cerșesc îndurarea?
Vrei să mă umilesc în fața ta,
Să-mi plec capul,
Ca o salcie plângătoare în bătaia vântului?
O s-o fac și pe asta,
Dacă așa te vei îndupleca
Și mă vei lăsa în pace.

Înțelegi că nu mai pot,
Că-mi vine să urlu de disperare,
Că nu mai am putere să strig?
Și așa, nimeni nu mă aude
Sau poate nu vrea să mă audă.
Încetează să te mai folosești de mine
După bunul tău plac!
Nu sunt marioneta ta, să știi!
Sau poate că și eu m-am folosit cândva de tine,
M-am revoltat împotriva ta,
Iar acum vrei să te răzbuni.
Eu sunt făcută țandări,
Iar ție îți arde să fii ranchiunoasă!

Privirea ta înghețată mă înfioară,
Căci nu prevestește nimic bun.
Simt că unelțești ceva,
Dar nu-mi dau seama ce.
Nesiguranța asta mă omoară.
Așa nu se mai poate, ori tu, ori eu!
Ne încleștăm într-un iureș nebun
Și începem să ne înghiontim de colo-colo,

Apoi să ne luptăm cu adevărat,
Ca doi adversari furioși,
Ce abia așteaptă să dea de pământ
Unul cu celălalt.
Nici una dintre noi nu vrea să renunțe,
Decât în fața morții, ultima stație.

O geană de lumină
Răzbate prin draperia întunecoasă.
Deschid ochii,
Iar visul meu, sfâșiat de săgeata zorilor,
Dispare în neantul de unde a venit.
Este iar dimineață...

Gânduri. Sentimente. Emoții.

Plutesc, plutim, plutire –
Ce sentiment intens,
Să plângi de fericire!

Iubesc, iubim, iubire –
Un simțământ înălțător,
Ce are drept la nemurire!

Doresc, dorim, dorință –
Descătușarea inimii
Către o altă ființă.

Surâd, surâdem, surâsuri –
Floarea gingașă a chipului,
Înflorită departe de-ale tristeții abisuri.

Liniștesc, liniștim, liniște –
Muzica zefirului
În lanul de miriște.

Suspin, suspinăm, suspine –
Lacrimile inimii
Pentru tristețea care vine.

Plâng, plângem, plâns –
Roua pleoapelor,
Ce sub gene s-a stins.

Tristă, trist, tristețe –
Nostalgia sufletului
Visând la tinerețe.

Singură, singur, singurătate –
Nevoia noastră, uneori,
De absolută libertate.

Iubesc pământul...

Iubesc pământul nostru
Mirosind a reavăn
Sau a iarbă proaspăt cosită,
Stropit cu lacrimile zorilor
Și cu sângele străbunilor!

Iubesc țărâna
Din care am fost plămădită
După chipul și asemănarea Creatorului.
Ea îmi străbate fiecare celulă,
Fiecare atom,
Transformându-mă, astfel,
Într-o părticică din Univers.
În această bătrână țărână
Ne vom duce cu toții, rând pe rând,
Să ne odihnim carcasa trupului,
Atunci când sufletul nostru pribeag
Își va fi terminat călătoria
Pe aceste meleaguri.

Iubesc pământul obosit,
Dormindu-și somnul binemeritat
Sub plapuma protectoare de nea a iernii!
După truda din timpul anului,
Își merită cu prisosință odihna.
Ca un lucrător neobosit,
Chiar și atunci când se odihnește,
Are grijă de plantele adormite, hrănindu-le,
Pentru a supraviețui,
Până la înmugurirea primăverii.
Pământul ni se dedică în întregime,
Ne iubește și ne acceptă așa cum suntem,
Ca o mamă tandră și iubitoare.

Pământul nu este ranchiunos
Și nu se supără pe noi,
Chiar dacă îl rănim sau îl îmbolnăvim
Cu nepăsarea și inconștiența noastră.
Pământul este leagănul ființei noastre,
El are un suflet pur și nevinovat, ca de copil.
Pentru că este lipsit de păcat,
Nu poate fi atins, în esența lui,
De răutatea oamenilor.

Pământul este cel mai bun prieten al nostru.
El nu ne va părăsi niciodată,
Decât, poate, atunci când nu va mai avea
Nicio resursă de supraviețuire.
Să avem grijă de pământul nostru,
Ca să poată și el să aibă grijă de noi!

Refugiu

Ești cea mai dulce alinare,
Cu tine-adorm și mă trezesc,
Fără subtila ta savoare,
Nici îngerii nu-mi mai zâmbesc!

Am scris poeme pe o rază
Și-am plâns pe versuri de rondel,
Destinului m-am dat în pază,
Rememorând câte-un pastel.

În tine mi-am găsit refugiul,
Mă-nalți când, lent, mă prăbușesc,
Sau mă salvezi din naufragiul
În valuri aspre, ce-mi lovesc

Însinguratele crâmpeie
Din sufletul de împrumut,
Abandonat azi pe-o alee
A vidului necunoscut.

M-alinți, mă cerți... Mă redescopăr,
Urmându-ți pașii, zi de zi.
Cu vâlul muzei mă acopăr,
Pierzându-mă în reverii.

Și-n ceasul care o să vie,
Tu-mi vei fi leagăn, cer sau scut,
Lumină blândă – poezie,
Ești zborul meu spre absolut!

CUPRINS:

	Pag.
„În oglinda sufletului“ sau destinul ca asumare	7
I. REFLECȚII	15
Oglinda sorții	17
Zdrențele durerii	18
Statui de visători...	19
Pe portativ	20
Culoarea amăgirii	21
Apocalipsă	22
Meniu periculos	23
Gustul nefericirii	24
Anotimpul disperării	25
Dacă tu nu erai...	26
Stropi de-ntuneric	27
Anotimpul uitării	28
La țărnel durerii	29
Răsărit și apus	30
Arca vieții	31
Buchet	32
Dorințele inimii	33
Cupa sorții	34
Aripi	35
Viață în furnicar	36

	Pag.
Ultimul kamikaze	37
Nu mi-e rușine...	38
Scenariu absurd	39
Țărnuț mortii	40
Sub reflectoare...	41
Nostalgie (I)	42
A-mbătrânit și timpul...	43
Mi-a-nghetat și fericirea...	44
Reflecții	45
De-aș atinge nemurirea...	46
Trenul vieții	47
Letargie	48
Rol de poet	49
Doar azi...	50
Nu am cuvinte...	51
În fața destinului	52
În balansoarul vieții	53
Traficantul de vise	54
Caravana îndoielii...	55
Prietenia ideală	56
Joc	57
Sunt cirarul vieții mele	59
Muritor	60
Iubirea...	61
Străini	62

	Pag.
Cu sau fără cuvinte	63
Tribut	64
Pendulul sorții	65
Hăituiți de cuvinte	66
Renaștere	67
Întuneric	68
Sclavia eului	69
II. ADOLESCENTINE	71
Toamna sufletelor reci	73
Autoportret	74
Un nou răsărit	75
Viața mea...	75
Iubirea-i ca un fum	76
Goana după nimic	77
Lacrime	78
Iubire modernă	79
Nu e păcat?	80
La margine de timp	81
Destin	82
Prietenul meu înaripat	83
Tablou de iarnă	85
Lumina din noaptea mea	86
Ce este fericirea?	87
Viața în rucsac	89
Metamorfoză	90

	Pag.
Amăgiri hilare	91
Sărut	92
Noapte de primăvară	93
Aniversară	95
Viață de părinte	96
În derivă	98
Visând în ploaie	99
Haos în mine	100
Toamna din mine	101
Suflet de poet	102
Parfumul iubirii	103
Nostalgie (II)	104
În umbra tristeții...	107
Viața din vis	108
Gânduri. Sentimente. Emoții	111
Iubesc pământul...	112
Refugiu	114

Editură de excepție în România Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare **GRATUITE** la tipărirea unei cărți:

- Grafică gratuită pentru copertă
- Cărți parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- Publicarea autorilor ale căror cărți le-am realizat la editura noastră în Revista Internațională de Cultură *CERVANTES*
- Apariția unor articole critice în revistele culturale partenere (trei reviste)
- Semnalarea apariției cărții la Editura *Inspirescu* pe circa 120 grupuri culturale pe facebook
- Semnalarea cărților apărute la Editura *Inspirescu* la circa 17500 români din țară sau străinătate care au tangență cu activitatea culturală. Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare.

Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene și condiții care includ numărul de cărți (tiraj) și fidelitatea autorilor față de editură.

Director editură, Liliana Terziu, tel.0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu, tel.0732.407.032

<http://www.facebook.com/groups/390305564361864/>
www.inspirescu.ro

